

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 1 ΦΕΒΡΑΡΙΟ 1997 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 3ο • ΦΥΛΛΟ 80ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Αλληλεγγύη τώρα στον Γ. Μπαλάφα!

Το Μεικτό Ορκωτό Εφετείο Κακουργημάτων αποφάσισε τη διακοπή και αναβολή της δίκης του Γ. Μπαλάφα, προκειμένου να προηγηθεί η εκδίκαση της έφεσης της 10χρονης καταδίκης του για την υπόθεση της "γιάφκας της οδού Καλαμά" στα Σεπόλια.

Πριν από ένα χρόνο, μετά την αυθαίρετη και απαράδεκτη καταδίκη του Γ. Μπαλάφα από το Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων, ο ίδιος, οι συνήγοροι και οι συμπαραστάτες του είχαμε ζητήσει τη συνεκδίκαση των υποθέσεων του, ώστε να υπάρξει ενιαία τελική δικαστική κρίση. Τότε το είχαν αρνηθεί. Τώρα, διαπιστώνοντας για μια ακόμη φορά ότι η πορεία της δίκης οδηγεί υποχρεωτικά στην αθώωση του, παραδέχονται την εγγυότητα των υποθέσεων της δολοφονίας του εισαγγελέα Θεοφανόπουλου με τα ευρήματα της οδού Καλαμά, δηλαδή την ορθότητα της συνεκδίκασης, αλλά αποφασίζουν να διακόψουν τη δίκη για να προηγηθεί η άλλη!!

Πρόκειται για δικαστικό πραξικόπημα αντάξιο της σκευωρίας που οι διωκτικές αρχές έχουν στήσει σε βάρος του Γ. Μπαλάφα.

Το επιδιώκουν οι δικαστές και οι προϊστάμενοί τους;

Να καταδικαστεί και πάλι από ένα δικαστήριο χωρίς ενόρκους και στη συνέχεια αφού τελεσίδικα πλέον θα είναι "τρομοκράτης" να οδηγηθεί στο δικαστήριο των ενόρκων με την ελπίδα ότι θα καταδικασθεί και ως "δολοφόνος". Πρόκειται για μια μεθοδευση την οποία έχουμε καταγγείλει δημόσια εδώ και ένα χρόνο.

Η σημερινή εξέλιξη αποδεικνύει ότι κάποιοι θέλουν τον Μπαλάφα πάση θυσία στην φυλακή και είναι διατεθειμένοι να κάνουν οποιαδήποτε αυθαιρεσία και αθλιότητα για να το πετύχουν.

Η "δικαστική χούντα" και οι Αμερικάνοι, αλλά και η κυβέρνηση με τη γλοιώδη υποταγή της, οργανώνουν την εξόντωση του Γ. Μπαλάφα. Για πόσο ακόμη θα ανεχόμαστε αυτή την ογκώδη επίδειξη αυθαιρεσίας κι αυτή την κτηνώδη καταπάτηση δικαιωμάτων;

Ε.Κ.Ψ., μέλος της Επιτροπής Αλληλεγγύης στον Γ. Μπαλάφα (Θεσσαλονίκη)

"...ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΤΑΛΥΕΤΑΙ"

ΚΑΘΩΣ ΟΙ ΑΓΡΟΤΕΣ κλιμακώνουν τις κινητοποιήσεις τους, πυκνώνουν και οι προειδοποιήσεις της κυβέρνησης για την καταστολή τους. Σημείο των καιρών, στην αρθρογραφία των εφημερίδων συναντάς πολύ πιο συχνά δηλώσεις και "διαρροές" από τα υπουργεία Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης, παρά από το αρμόδιο υπουργείο Γεωργίας. Σιγά-σιγά και πριν ακόμη αρχίσουν, το ενδιαφέρον μετατοπίζεται έντεχνα από το περιεχόμενο των ιδίων των κινητοποιήσεων, στη μεθοδευση της καταστολής τους. Η κινητοποίηση του κρατικού μηχανισμού ήδη έχει αρχίσει. Οι υπάλληλοι της Αγροτικής Τράπεζας που περιοδεύουν ανά τα χωράφια, μπορεί βέβαια να προκαλούν τα γέλια και στους ίδιους τους αγρότες. Τα αστυνομικά σχέδια όμως καθόλου. Οι τρεις μεγάλες πόλεις -Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα- θα εκκενωθούν από τα ΜΑΤ, τα οποία και θα παραταχθούν κατά μήκος των αυτοκινητοδρόμων. Μαζί με τις αύρες (τα γνωστά τεθωρακισμένα της αστυνομίας), η εικόνα μιας στρατιωτικής κατοχής της κοινωνίας θα έχει ολοκληρωθεί. Θεσμικά κατοχυρωμένη, όχι μόνο από την κυβέρνηση, αλλά και από το δικαστικό σώ-

μα. "...αυτοί που υποκινούν της κατάληψης διαπράττουν το αδίκημα της ηθικής αυτοουργίας σε βαθμό πλημμελήματος, που τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι 5 χρόνων... όσοι επιχειρήσουν να καταλάβουν τους δρόμους παραβιάζουν την αντίστοιχη διάταξη του ποινικού κώδικα για παρακώληση συγκοινωνιών...". Μπάτσοι και δικαστές αναδεικνύονται όχι μόνο σε εγγυητές και θεματοφύλακες της κυβερνητικής πολιτικής, αλλά στο ίδιο το περιεχόμενό της.

Συνέχεια στη σελίδα 5

ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

Το ένστικτο της ελευθερίας

Μια πρώτη κριτική εκτίμηση μετά από τον ανυποχώρητο και οριακό προσωπικό αγώνα που έδωσε ο απεργός πείνας για την ελευθερία του.

Σελ. 4

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Πρωτοφανείς ποινές!

Εγγυήσεις 3.300.000δρχ συνολικά και περιοριστικούς όρους επέβαλλαν οι δικαστικές αρχές στους 7 από τους 8 κατηγορούμενους για την επίθεση στον Καμμένο. Και την άλλη Παρασκευή αρχίζει η δίκη των δύο κοινωνικών ραδιοφώνων...

Σελ. 2 και 6-7

ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

Η εξέγερση δεν παραδίδεται

Σε στρατιωτική ετοιμότητα οι εξεγερμένοι της Τσιάπας μετά την απόρριψη της κυβερνητικής πρότασης για συνταγματική ρύθμιση αναφορικά με τα δικαιώματα των ινδιάνων.

Σελ. 9

ΤΟΥΡΚΙΑ

Στη φυλακή ο "Όσι"

Σε έξι μήνες φυλακή καταδικάστηκε ο αρνητής στράτευσης για "αποξένωση του λαού από το στρατό". Δηλώσεις του στο δικαστήριο, την περασμένη Τρίτη.

Σελ. 10

Καθηγητές: Απόπειρα προοπτικής...

ΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ μπαίνει ο απεργιακός αγώνας των εκπαιδευτικών. Ένας αγώνας που χαρακτηρίζεται από μαζικότητα και αγωνιστική διάθεση.

Μια αγωνιστικότητα που δεν μπόρεσαν να κάμψουν ούτε οι μεθοδεύσεις της κυβέρνησης, ούτε οι φιλότιμες παρρεμβάσεις των λοιπών χειραγωγικών μηχανισμών (κομματικών και συνδικαλιστικών), που ήθελαν έναν αγώνα στα όρια που εκείνοι είχαν σχεδιάσει.

Γιατί ήδη ο αγώνας αυτός ξεφεύγει από τα στενά συντεχνιακά και οικονομίστικα όρια που πάγια οι χειραγωγικοί μηχανισμοί επιχειρούν να προσδώσουν στους αγώνες των εργαζομένων.

Ξεφεύγει από τα στενά συντεχνιακά και οικονομίστικα όρια και τείνει να λάβει τις διαστάσεις ενός κοινωνικού αγώνα γενικότερης αμφισβήτησης και που για το λόγο αυτό γίνεται κομμάτι του κοινού αγώνα όλων των καταπιεσμένων, όλων των αγωνιζόμενων ανθρώπων που οραματίζονται μian άλλη κοινωνία.

Μέσα σ' ένα κλίμα αμείνων αποτυχίας να περάσουν τα σχέδιά τους, κυβέρνηση, κόμματα και λοιποί χειραγωγικοί μηχανισμοί, εξαντλούν τις άθλιες μεθοδεύσεις τους για να ελέγξουν τις εξελίξεις.

Χαρακτηριστικό των μεθοδεύσεων η σπουδή τους να προλάβουν τη συγκρότηση γνήσιων α-

περγιακών επιτροπών αγώνα από τη βάση, με τη συγκρότηση επιτροπών από τα πάνω υπό τον έλεγχο και την καθοδήγηση των γραφειοκρατών. Δεν έχουν, ωστόσο, οι μεθοδεύσεις τους τα αποτελέσματα που οι εμπνευστές τους προσδοκούν.

Ήδη μια νέα έκφραση ενότητας σφυριλατείται ανάμεσα στους αγωνιζόμενους καθηγητές.

Μια ενότητα που δεν προκύπτει ως ένα απλό άθροισμα επιμέρους θέσεων, καταστάσεων, βουλήσεων ή δυνατοτήτων αλλά ως σύνθεση εμπειριών που κατακτούνται σε κοινούς αγώνες και εντάσσονται σε μια αγωνιστική προοπτική.

Ο αναρχικός - αντιεξουσιαστικός λόγος δεν έλειψε και από τον αγώνα αυτό.

Η "Κοινωνική Αυτοοργάνωση" προτάσσοντας την Κοινωνική Αλληλεγγύη, την Αυτοοργάνωση και Αυτονομία και τη Διάρκη Ρήξη και τη Γενίκευση της Αμφισβήτησης κάνει αισθητή την παρουσία της και οι προτάσεις της για γενίκευση της αμφισβήτησης και πολύμορφη δράση ενοχλούν αρκετούς και προβληματίζουν περισσότερους. Ανεξάρτητα από την όποια εξέλιξη και έκβαση του αγώνα, ουσιαστικό κεκτημένο θα αποτελεί το κεκτημένο του κάθε αγώνα: μέσα στους αγώνες που σφυριλατείται η πραγματική ενότητα και συνειδητοποιούνται οι καταστάσεις.

Λ.
ΑΘΗΝΑ

★ Σύμφωνα με πρόσφατη ανακοίνωση του ίδιου του υπουργείου δημοσίας τάξης, "από το σύνολο των διαπραχθέντων εγκλημάτων για το 1996" μόνο το 7% αποδίδεται σε αλβανούς μετανάστες.

★ Ένα ποσοστό κατά πολύ μικρότερο από το ποσοστό τους επί του εργατικού δυναμικού...

★ Τα εγκλήματα (νόμιμα και παράνομα) σε βάρος των αλβανών μεταναστών τι ποσοστό της "δράσης" μας κινητοποιούν;

★ Το ακούσαμε και αυτό: Προτάθηκε να χαρακτηριστούν οι εθνικές οδοί και οι διεθνείς θαλάσσιες και εναερίες διαδρομές ως στρατιωτικοί χώροι, αναγκαίοι για την άμυνα της χώρας.

★ Το επιχείρημα; "...ανά πάσαν στιγμή είναι δυνατόν να κινηθούν αιφνιδιαστικά στρατιωτικά τμήματα και οχήματα" (!).

★ Η πρόταση φυσικά δεν έχει καμμία σχέση με τις αγροτικές κινητοποιήσεις...

★ Κι αυτός ο Γιαννόπουλος (ο Ευάγγελος), μοιάζει όλο και περισσότερο με τον Παπαδόπουλο (τον Γεώργιο)...

★ Υστερίες, παραληρήματα, απειλές...

★ Φαίνεται έτσι απόλυτα φυσικό που ήταν ο κύριος Γιαννόπουλος αυτός που επιλέχτηκε για να καταθέσει το περίφημο νομοσχέδιο για την "προστασία του ατόμου από την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα".

★ Το συγκεκριμένο νομοσχέδιο, σε μια εκπληκτική επίδειξη χρήσης της "νεογλωσσας" του Όργουελ, έχει στόχο να απαγορεύσει το φακέλωμα με το να το οργανώσει πιο αποτελεσματικά.

★ Έτσι, η "επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα" απαγορεύεται, εκτός βέβαια αν "το απαιτεί η εθνική ασφάλεια και η δημόσια τάξη" και αν είναι "απολύτως αναγκαία για την ικανοποίηση έννομου συμφέροντος που επιδιώκει ο υπεύθυνος επεξεργασίας"...

★ Όσο για τα "δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα", αυτά περιλαμβάνουν τη φυλετική ή εθνική προέλευση, τα πολιτικά φρονήματα, τις θρησκευτικές ή φιλοσοφικές πεποιθήσεις, τη συμμετοχή σε ένωση, σωματείο και συνδικαλιστική οργάνωση, την υγεία, την κοινωνική πρόνοια, ποινικές διώξεις και καταδίκες, ακόμα και την ερωτική ζωή.

★ Αυτά τα στοιχεία μάλιστα θα μπορούν να διοχετεύονται σε άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και σε ορισμένες περιπτώσεις και σε ιδιώτες.

★ Υποψήφιος για "επεξεργασία των στοιχείων του" θα είναι οποιοσδήποτε θεωρείται ύποπτος για μελλοντική (!) διάπραξη αδικήματος. Κατά τα άλλα, η συνθήκη Σένγκεν δεν ψηφίστηκε...

Κοινωνικό Κέντρο στα Χανιά

ΣΤΙΣ 17 ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ

Νοέμβρη, μετά την πορεία του Πολυτεχνείου, γύρω στα 50-60 άτομα, μαζεψήκαμε στο πάρκο Ειρήνης και Φιλίας. Μας ένωνε κάτι κοινό: ο φόβος και η οργή για το σήμερα καθώς και η ελπίδα για το αύριο. Αποφασίσαμε να ενώσουμε τις φωνές μας και ν' αντισταθούμε στην καθημερινότητα που ζούμε, στη σημερινή τάξη πραγμάτων, αντιπροτείνοντας τον ελευθεριακό κόσμο που ονειρευόμαστε.

Το πρώτο αναγκαίο βήμα, ήταν να βρούμε ένα δικό μας χώρο. Ο χώρος βρέθηκε και χρειάστηκαν τρεις εβδομάδες για να τον καθαρίσουμε, να τον επιδιορθώσουμε, να τον βάψουμε και να φέρουμε τα στοιχεία. Στήθηκε έκθεση αφίσας, συγκεντρώθηκαν τα πρώτα 70 βιβλία για ν' αρχίσει να λειτουργεί βιβλιοθήκη, έγινε η πρώτη συνέλευση και η πρώτη εκδήλωση, με προβολή slides για τον αγώνα των Ζαπατίστας. Η αρχή είχε γίνει.

Δημιουργήσαμε ένα χώρο, στον οποίο θα μπορούμε να περνάμε τις "ελεύθερες" ώρες μας, μακριά από τους χώρους της μοναξιάς και της εκμετάλλευσης, ένα χώρο στον οποίο θα μπορούμε να επικοινωνούμε, μα κυρίως ένα χώρο απ' τον οποίο θ' αρθρώνεται και θ' απλώνεται στην κλειστή κοινωνία των Χανίων, ο κοινωνικοπολιτικός μας λόγος. Δημιουργήσαμε μια εστία προβληματισμού και αντίστασης.

Ανακοινώσεις της Ελευθεριακής Ομάδας Κοζάνης

★ Η ταχυδρομική θυρίδα του στεκιού Κοζάνης θα χρησιμοποιείται στο εξής από την Ελευθεριακή Ομάδα Κοζάνης. Υπενθυμίζουμε ότι η διεύθυνση επικοινωνίας είναι: ΤΘ 114, ΤΚ 30 100, Κοζάνη.

★ Επίσης παρακαλείται όποιος/α σύντροφος/ισσα έχει στη διάθεσή του/της αρχείο από τις μαθητικές κινητοποιήσεις της περιόδου '90-'91, αν μπορεί, να το αποστείλλει στην παραπάνω ταχυδρομική θυρίδα της Ελευθεριακής Ομάδας Κοζάνης. Θα χρησιμοποιηθεί στην έκδοση μπουρνούρας για τις μαθητικές κινητοποιήσεις.

Το προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας δεν κυκλοφόρησε. Η συσσωρευμένη ψυχική ένταση, η κούραση, καθώς και η αγωνία για την αποφυλάκιση ή μη του Σπύρου Δαπέργολα - που κορυφώθηκε Πέμπτη βράδυ, 12 ώρες πριν εκδοθεί η τελική απόφαση του Συμβουλίου Εφετών - οδήγησαν τη συντακτική συνέλευση του ΑΛΦΑ στη Θεσσαλονίκη στην πολιτική απόφαση ότι η έκδοση της εφημερίδας εκείνη τη στιγμή θα ήταν τουλάχιστον άχρηστη, αν όχι επιζήμια - και πρώτα απ' όλα για τον ίδιο τον Σπύρο. Το αποτέλεσμα ήταν η άσκηση veto από την μεριά της για την έκδοση του συγκεκριμένου φύλλου.

Η συντακτική συνέλευση της Θεσσαλονίκης

Είμαστε μια αντίεραρχική συλλογικότητα η οποία στηρίζεται στην εθελοντική οικονομική ενίσχυση και στην αυτενέργεια των μελών της. Οι αποφάσεις παίρνονται απ' την ολομέλεια συλλογικά (μέσα από γενικές συνελεύσεις), με ίσες ευκαιρίες λόγου και πλήρη ισότητα. Είμαστε ανεξάρτητοι από κόμματα και κομματικές οργανώσεις, ανεξάρτητοι από συμφέροντα και συ-

Δεν παραδεχόμαστε καμιά αυθεντία.

Έτσι αρχίσαμε, αυτοί είμαστε, έτσι θα συνεχίσουμε.

Από τα Χανιά, μια πόλη με φανερές κοινωνικές ανισότητες, αλλά παρ' όλα αυτά με κοινωνική συναίνεση, κάνουμε ανοιχτό κάλεσμα προς κάθε νέο - νέα και μη, που αντιδρά στην εμπορευματοποίηση της ζωής μας (αν όχι στο εμπόρευμα που

γκεντρωτικούς - εξουσιαστικούς θεσμούς.

Δεν σκοπεύουμε να φτιάξουμε νέο κόμμα ούτε να συμμετέχουμε στην εκλογική απάτη.

Δεν δεχόμαστε καμιά πολιτική εξάρτηση, καμιά κρατική επιχορήγηση, καμιά οικονομική ενίσχυση από χορηγούς, επιχειρήσεις κλπ.

Δεν είμαστε θυγατρική και ούτε ανήκουμε στις σφαίρες επιρροής καμιάς άλλης συλλογικότητας.

ονομάζεται "ζωή"), στη στεία παιδείας που δημιουργεί ανθρώπους - ρομπότ, στην πλαστή πραγματικότητα των Μέσων Μαζικής Αποχαύνωσης, στην κρατική καταστολή και τρομοκρατία, στην ξενοφοβία και το ρατσισμό που πλασάρεται ενάντια στους μετανάστες, στον εθνικισμό που παγκόσμια επανεμφανίζεται στην εκμετάλλευση του εργαζόμενου στους χώρους εργασίας, στους χώρους "διασκέδα-

Χθες το μεσημέρι ο εισαγγελέας και η ανακρίτρια επέβαλαν πρωτοφανείς περιοριστικούς όρους στους 7 από τους 8 κατηγορούμενους για την επίθεση στον Καμμένο. Ορίζοντας χρηματική εγγύηση 500.000δρχ και παρουσία 2 φορές το μήνα στο αστυνομικό τμήμα για τους 6 από τους κατηγορούμενους και 300.000δρχ για τον έβδομο που είναι φαντάρος (συνολικά 3.300.000δρχ!!!), οι δικαστικοί μηχανισμοί ξεπέρασαν κάθε όριο, δημιουργώντας ένα κλίμα καταστολής που μπορεί ίσως να συγκριθεί μόνο με γνωστή σύλληψη των 4 συντρόφων σε ειρηνική συγκέντρωση το Νοέμβρη του '95. Άλλωστε τα πρόσωπα είναι τα ίδια. Η ανακρίτρια είναι η γνωστή από την ίδια υπόθεση -τότε πρόεδρος πρωτοδικών- Σουλτάνα Ανθή. Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές ήδη έχουν ξεκινήσει συνελεύσεις για να αντιμετωπιστεί η κατάσταση στη Θεσσαλονίκη. Θα ήταν θεμιτό όσοι σύντροφοι θέλουν να βοηθήσουν άμεσα -οικονομικά σ' αυτήν την πρώτη φάση- και δεν έχουν επικοινωνία με τη Θεσσαλονίκη, να τηλεφωνούν στο Ράδιο Ουτοπία (τηλ. 031-214.272).

Μετανάστες αδέρφια μας

ΕΡΧΟΜΕΝΟΙ: στον καπιταλιστικό παράδεισο που κάποιοι τους έταξαν ανακάλυψαν πως έννοιες όπως καταπίεση, κοινωνικός ρατσισμός, εκμετάλλευση, εξαθλίωση, δεν γνωρίζουν σύνορα.

ΒΙΩΝΟΝΤΑΣ: την αγωνία για την καθημερινή επιβίωση, όπως και οι περισσότεροι από "εμάς" (άθλιες συνθήκες εργασίας, εξευτελιστικά μεροκάματα, ανασφάλιστοι) και πάντα κάτω από τον τρόπο μιας επιζήμιας απέλασης.

ΕΧΟΥΝ ΝΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΟΥΝ: την κοινωνική κατακραυγή, τον ρατσισμό και την ξενοφοβία που έντεχνα καλλιεργούν τα αφεντικά μας σε άριστη συνεργασία με τα Μέσα-Μαζικής-Εξαπάτησης.

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΤΙΠΟΤΑ ΝΑ ΧΩΡΙΣΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Αντίθετα είναι πολλά αυτά που μας ενώνουν ενάντια σ' όλους αυτούς που προωθούν πλαστούς διαχωρισμούς μεταξύ των καταπιεσμένων, στοχεύοντας έτσι τον λήθαργο των συνειδήσεών μας.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΑΜΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

ΣΑΒΒΑΤΟ 1 ΦΕΒΡΑΡΙΟ, ΩΡΑ 5:30 Μ.Μ.

Πλατεία Δημαρχείου στην Παλλήνη (Α5 από Ακαδημίας και 305, 315 από ΕΡΤ)

Αναρχικοί από Παλλήνη, Αγ. Παρασκευή και τις γύρω περιοχές

σης" όπως αποκαλούνται τα μέρη της πνευματικής αποτελμάτωσης, στον πόλεμο που ετοιμάζουν τ' αφεντικά της Ελλάδας και της Τουρκίας, για την επικράτησή τους στα Βαλκάνια.

Καλούμε κάθε νέο-νέα και μη που δεν ανέχεται πια την κοινωνία της ρουφιανιάς, του γλυψίματος και της σωπής, την κοινωνία της καθημερινής μιζέριας, καθένα που ονειρεύεται έναν κόσμο ελεύθερο, ανθρώπινο, χωρίς σύνορα, χωρίς εξουσία, χωρίς συμφέροντα, έναν κόσμο φίλων.

10 Γενάρη 1997

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Χανίων
Ελ. Βενιζέλου 123

Εκδηλώσεις...

★ Σήμερα Σάββατο, στις 5.30, στην πλατεία Δημαρχείου στην Παλλήνη, διοργανώνεται εκδήλωση Αλληλεγγύης στους Μετανάστες από τους Αναρχικούς από Παλλήνη, Αγ. Παρασκευή και τις γύρω περιοχές. Γραμμή λεωφορείου Α5 από Ακαδημίας και 305, 315 από την ΕΡΤ.

★ Την Τρίτη 4 Φλεβάρη, στις 19.30, στο Κοινωνικό Κέντρο Πάτρας (Τσαμαδού 38) διοργανώνεται εκδήλωση αλληλεγγύης στον αγώνα των Ζαπατίστας. Η εκδήλωση περιλαμβάνει συζήτηση με θέμα "Όροι και προοπτικές του Κινήματος Αλληλεγγύης", προβολή video και ενημέρωση για τη Διεπαιρωτική Συνάντηση. Σημειώνουμε ότι η εκδήλωση αποτελεί μέρος του Προγράμματος Ανοικτών Συζητήσεων που διοργανώνεται με κεντρικό πρόταγμα "Αντίσταση στη Νέα Τάξη".

★ Την Παρασκευή 7 Φλεβάρη, στις 7.30, στο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Ανω - Κάτω Πατησίων (Νάξου 75 και Κρασσά) διοργανώνεται εκδήλωση Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας. Η εκδήλωση περιλαμβάνει προβολή video με θέμα τη Διεπαιρωτική Συνάντηση που έγινε το περασμένο καλοκαίρι στην Τσιάπας. Θα ακολουθήσει ενημερωτική συζήτηση.

Αλφα

ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΟΥ 80

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Ανω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μ.μ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Εν όψει της 4ης Φλεβάρη...

ΟΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΖΟΥΜΑΚΑΣ, Υπουργός Γεωργίας, εκσυγχρονιστής και εκλεκτός του πρωθυπουργού Κ. Σημίτη, σε πρόσφατη συνέντευξή του δήλωσε την ελλημένη απόφαση της κυβέρνησης να κοπεί κάθε οικονομική υποστήριξη του Κράτους προς του γεωργούς. Επισήμανε δε ότι στις παρούσες συνθήκες δεν διακρίνεται μέλλον για την ελληνική γεωργία, εκτός κι αν πειστούν οι αγρότες για την αναδιάρθρωση των καλλιεργιών στο πλαίσιο των κατευθύνσεων του Υπουργείου ("Βήμα" 26/1/97).

Ο Υπουργός λέει την αλήθεια, ψευδόμενος. Κι αυτό επειδή επί τόσα χρόνια τις διαταγές του Υπουργείου και των εκάστοτε υπαλλήλων του ακολουθούσε ο αγροτικός κόσμος. Και ήταν ακριβώς αυτές οι διαταγές που διαμόρφωσαν την σημερινή πραγματικότητα της εξαθλίωσης και της γενικής αδικίας. Τα αγροτικά προϊόντα, με τιμές που διαρκώς μειώνονται και πάντα προς όφελος εμπορών και πολυεθνικών, πολλές φορές απούλητα σαπίζουν στις αποθήκες. Με επιδοτήσεις που ελαχιστοποιούνται και τείνουν να εξαφανιστούν ή σε άλλες περιπτώσεις να τις καρπώνονται έμποροι με σκοπό, τάχα, την αναβάθμιση του προϊόντος (παράδειγμα ο καπνός). Με πρόστιμα για υπέρβαση στην ποσότητα παραγωγής. Με όρια στα καλλιεργήσιμα στρέμματα. Με χρέη στην Αγροτική Τράπεζα λόγω των υψηλών τόκων που συσσωρεύονται. Με το κόστος παραγωγής συνεχώς να αυξάνεται. Και με προσωρινή κρατική βοήθεια για καλλιέργειες νέων προϊόντων για την περιοχή, όπως ακτινίδια, ακακίες, σπαράγγια, βατόμουρα και άλλα τέτοια τραγελαφικά, ώστε να εμπλακούν πιο έντονα οι ενδιαφερόμενοι παραγωγοί στο ζοφερό μέλλον, το οποίο οι κρατούντες εντατικά ετοιμάζουν και που είναι η οριστική αναδιάρθρωση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος.

Στην περιοχή μας και μετά τα φωτεινά γεγονότα της 6ης Μαρτίου 1910 των εξεγέρσεων και των απαλλοτριώσεων, τέθηκε σε ισχύ ένα ιδιοκτησιακό καθεστώς που έδινε το δικαίωμα σε όλους να έχουν γη. Παρ' όλα τα ζητήματα και τα προβλήματα που οι κρατούντες, στο πέρας του χρόνου, έθεταν αυτό εν μέρει διατηρήθηκε έως τις μέρες μας.

Παρέμεινε ένα ποσοστό 25% αγροτικού πληθυσμού, πρωτοφανές για ολόκληρο τον δυτικό κόσμο, καθιστώντας αδύνατη την πραγμάτωση των διεθνών συνθηκών εμπορίας αγροτικών προϊόντων που το Ελληνικό Κράτος, με ελαφρά καρδιά, συνυπέγραψε. Αναγκάστηκε, λοιπόν, να καταστρώσει σχέδιο εξαφάνισης των μεσαίων και μικρών αγροτών, με επιδείξω να μειώσει το παραπάνω ποσοστό σε 5 με 7%, περίπου. 3 στους 4 αγρότες κινδυνεύουν σε σταδιακή απώλεια της γης τους και στην εγκατάλειψη του επαγγέλματός τους. Θα επωφεληθούν κάποιοι μεγαλοαγρότες, που θα γίνουν μεγαλύτεροι. Επίσης, θα περάσει στα χέρια της Αγροτικής Τράπεζας ένα μεγάλο μέρος καλλιεργήσιμης γης, λόγω συσσωρευμένων χρεών. Αυτά τα χρέη θα οδηγήσουν σε κατασχέσεις γης. Και η Τράπεζα, με τη σειρά της, θα την πουλήσει σε ξένες πολυεθνικές που σαν πρώτη ύλη των προϊόντων τους χρησιμοποιούν το γάλα, το σιτάρι, το βαμβάκι, τον καπνό...

Η νέα εποχή του Κεφαλαίου ορίζεται από την κατοχή εκ μέρους των πολυεθνικών της γης, των μέσων παραγωγής, των χώρων κατανάλωσης, των πάντων. Μια απόδειξη για τα παραπάνω, είναι ότι οι Θεσσαλικές πρωτεύουσες γνωρίζοντας το εσωτερικό μεταναστευτικό κύμα, ισχυροποιούν τα κέντρα τους κι επεκτείνουν το γεωγραφικό τους εύρος, προετοιμαζόμενες να υποδεχτούν, στο άμεσο μέλλον, τους εξαθλιωμένους πρώην αγρότες. Κι ούτε λεξη δεν ακούγεται, πια, για το τι θα απογίνουν, καθώς οι άνεργοι στην Λάρισα, τον Βόλο, τα Τρίκαλα, την Καρδίτσα ανέρχονται σε ποσοστά όμοια με αυτά της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Ο σύγχρονος κλοσάρ, ο λούμπεν Θεσσαλός, θα έχει την ανάμνηση του αγροτικού τρόπου ζωής, του χωριού... Και τα περισσότερα από τα χωριά θα ερημώσουν, όπως ερήμωσαν κατά την διάρκεια της προηγούμενης καταπιεστικής αναδιάρθρωσης στην δεκαετία του '60 τα περιφημα χωριά της ορεινής Θεσσαλίας.

Όλα τα παραπάνω ο Θεσσαλός αγρότης τα ξέρει και γι' αυτό εξεγείρεται. Μεγάλες και πρωτόγνωρες συγκεντρώσεις και πορείες στην Καρδίτσα 28 Γενάρη, στην Λάρισα 29 Γενάρη, στα Τρίκαλα την ίδια μέρα και συμ-

βολική κατάληψη της Νομαρχίας. Συγκέντρωση στη Ιτέα Καρδίτσας και κατάληψη του σιδηροδρόμου στις 30 Γενάρη, κατάληψη της Εφορίας Δομοκού στις 30 Γενάρη και το ημερολόγιο να υπενθυμίζει την 4η Φλεβάρη...

Καθημερινές συζητήσεις στο χωριό, στο καφενείο, στο δρόμο. Η τοπική κοινωνία σιγοβράζει για εξέγερση. Και οι κρατούντες ΤΟ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ. Γνώριζαν ότι η οικονομική αναδιάρθρωση θα γεννούσε κοινωνικές εκρήξεις και φρόντισαν να πάρουν τα μέτρα τους. Αναδιάρθρωσαν τα Σώματα Ασφαλείας και τα πολλαπλασίασαν. Ανακάλυψαν νέες μεθόδους ελέγχου ή αξιοποίησαν καλύτερα τις παλιές. Η νέα στρατηγική καταστολής ουσιαστικά απορρέει από την μετάλλαξη των οικονομικών συνθηκών. Και μια που το Κράτος, για να υπηρετήσει καλύτερα το Κεφάλαιο, αναγκάζεται πια να εμφανιστεί τελειώς κι εμφανώς διαχωρισμένο από την τοπική κοινωνία, αναγκαστικά η πολιτική του θα συνοδεύεται από την εφαρμογή μια κατασταλτικής πολιτικής, που αποσκοπεί στην παση θυσία διατήρησης της ανισότητας που γεννιέται από την κοινωνική διαίρεση. Εκατοντάδες ΜΑΤ στην Θεσσαλία. Χρήση της 110 Πτέρυγας Μάχης για την μεταφορά τους. Αστυνόμευση Δημόσιων Κτηρίων. Εκατοντάδες δικαστικές κλήσεις. Δεκάδες καταδίκες, παραγγελία του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Παναγιώτη Δημόπουλου, προς τις κατά τόπους αστυνομικές αρχές (πάντα με την προτροπή του Υπουργού Δικαιοσύνης Γιαννόπουλου, να ακολουθείται η αυτόφορη διαδικασία εναντίον όσων αγροτών καταλαμβάνουν ή απειλούν να καταλάβουν τις Εθνικές Οδούς). Σημάδεψαν κι αυτοί, βλέπετε, την 4η Φλεβάρη. Ο δρόμος, όμως, των κατηγοριών, όσες φορές κι αν διανυθεί, θα βρει στο πρόσωπό τους τους πραγματικούς ένοχους.

**Προετοιμαζόμενοι
εν όψει της 4 Φλεβάρη**

Εκτιμώντας τη σημασία της κατάστασης εξαιτίας της διαρκώς αυξανόμενης επίθεσης από την πλευρά της Πολιτείας εναντίον των κοινωνικών στρωμάτων, και αφού από τη μια τα είχαμε πολυδιασπάσει και από την άλλη είχαμε αφαιρέσει από αυτά εξ αρχής κάθε δυνατότητα να παρέμβουν θετικά και αργότερα πρόσθεσαν και προσθέτουν τα χίλια μύρια για να εμποδίσουν την επικοινωνία των ενδιαφερομένων, στο εξής μια παρέα Θεσσαλών αναλαμβάνει την ευθύνη της σελίδας 3 της εφημερίδας Άλφα που θα ονομάζεται "ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΩΝ" και της οποίας τα λειτουργικά μέσα ταυτίζονται με τον απώτερο σκοπό της Γενικής Αυτοδιεύθυνσης.

Επιδιώκουμε ιδιαίτερως την προσοχή των συντρόφων της επαρχίας χωρίς να λησμονούμε κανέναν σας...

ΗΣΥΧΑ ΣΠΙΤΙΑ...

14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ: Την αυλαία των νεκρών για το '97 άνοιξε ο Σ. Ν. Στούκας, 28 ετών, που βρέθηκε σε υπόγειο της οδού Ρ. Φεραίου, δολοφονημένος από το εμπόριο ηρωίνης. Ακόμη ένας άνθρωπος που μεταφράστηκε σε άψυχο αριθμό και άλλοι για την ένοχη παραφιλολογία των μίντια, των ειδικών αλλά και του στυφού γέλιου πολλών φιλήσυχων νοικοκυραίων. Άλλο ένα συμβάν όπου η εξουσία επέτρεψε στο ταξικό της θύμα την ανατροπή της επιβίωσης, με αντίμο τον θάνατο. Τα πλούσια προζόνια πίνουν άφοβα καθαρό πράμα κι όταν χρειαστεί αλλάζουν σε κλινικές της Ευρώπης το αίμα τους: Ρ-RHESUS θετικό και Ρ-RHESUS αρνητικό...

17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ: Έλαβε χώρα η κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας των γνωστών ταγών* που μας αστυνομεύουν, ενώ κορδωμένοι παλούκι κάποιος στρογγυλός απεσταλμένος του Θεού στο Βόλο ευλόγησε τα όπλα τους. Ακολούθησε απολογισμός των περσινών τους επιτευγμάτων (Εφημ. ΠΡΩΤΗ, 17-1-97). Το απόγευμα της ίδιας μέρας και στα πλαίσια της διαρκούς επιχείρησης "Μαγνησία, ήσυχο σπίτι", συνελήφθησαν δύο 16χρονοι, επειδή προσπάθησαν να κλέψουν ένα δίκυκλο. Πάνω τους είχαν 19,2 γραμ. χασίς και πέντε χάπια "υπνοστεντόν". (Εφημ. ΠΡΩΤΗ, 17-1-97)

Επίσης, το Υπουργείο Οικονομικών αποφάσισε να λειτουργήσει στην πόλη μας δύο τμήματα του, το ένα "Ελέγχου και Δίωξης Οικονομικού Εγκλήματος" το δε άλλο "Ναρκοτικών, Όπλων και Θαλάσσιων Ελέγχων". (Εφημ. ΠΡΩΤΗ, 19-1-97), επιβεβαιώνοντας την αλήθεια (αλήθεια και των αναρχικών) για τον αδιάκοπο εμπλουτισμό του κρατικού οπλοβαστού.

Το χασίς δεν είναι ναρκωτικό, την έννοια "ναρκωτικό" την χαρακτηρίζει πολυσημία και η πολυμορφία καταστολή δεν εξαντλείται στην ένστολή της έκφρασης, θέματα όμως που δεν άπτονται της πρόθεσης του παρόντος κειμένου. Όσο για τους φύλακες μας, άλλοι σπρώχνουν πρέζα, άλλοι περιφέρουν το νταηλικό τους, άλλοι κάνουν άλλα κι όλοι μαζί υπηρετούν πιστά τα αφεντικά τους. Κι όλα αυτά μέσα σ' ένα πλανητικό πλέγμα αλλοτριωμένων κι αλλοτριωτικών σχέσεων, που πρώτα φορτίζει με απελπισία κι ύστερα προσφέρει πάσης φύσεως ψευτοπαυσίπονα, ή πρώτα κατασκευάζει τοξικά εμπορεύματα και εκ των υστέρων επινοεί και διαχέει τις κατάλληλες νευρώσεις στον κοινωνικό ιστό.

"Στο καθεστώς συμφέρει η κατά βούληση επιλογή και γι' αυτό επιμένει στο αδύνατο του διαχωρισμού ανάμεσα σε χρήστη και έμπορο ναρκωτικών" (Μ. Σκουλάκης, Υφυπουργός Υγείας, Εφημ. ΘΕΣΣΑΛΙΑ, 16-11-96), αλλά κυρίως συμφέρει η πώληση ναρκωτικών, περισσότερο για τον επικερδή έλεγχο του Μικρόβιου της ανυπακοής. Άλλωστε, ακόμη κι όταν οι Νόμοι φαίνονται σκληροί για τους έμπορους, η ίδια η Δικαιοσύνη τους αποφυλακίζει προφασισόμενη περιοριστικούς όρους, που δεν τηρούνται ποτέ (περίπτωση Χουσεϊνιόγλου).

Στην πορεία της ασαφούς συλλαλητικής Εκκλησίας-Πολιτείας, η εγκόσμια εξουσία που εξακολουθεί να επικαλείται την ουράνια καταγωγή της, νομιμοποιεί, ενισχύει και διαδίδει την λατρεία των "ορθόδοξων" ναρκωτικών εμπορευμάτων, καταστέλλοντας ισόχρονα τις "ανορθόδοξες" εκφάνσεις τους, ενώ στην ουσία και πλάγως τις προωθεί. Η δε ποινική καταστολή, εξορισμού και προς όφελος της Διαχείρισης, πολλαπλασιάζει τα προβλήματα που ισχυρίζεται ότι λύνει. Θεοπίζεται το έγκλημα για να μπορούν να παράγονται εξαθλιωμένοι που, μετά, όσο επιβιώσουν, χρειάζονται τροποποίηση της συμπεριφοράς τους και πάει λέγοντας Καλιμαύχια, πηλίκια και ψηλά καπέλα, πάντα πάνω από την ίδια κοκακόλα, πάντα πληγώναν για να γιατρέψουν κι ανίστροφα. Και συνεχίζουν. Το ζήτημα των ναρκωτικών αφορά και απειλεί όλους μας, δηλαδή, και την κουτοπρόγνωρη ή απλώς αφελή ησυχία των νομοταγών υπηκόων και επιβάλλεται η αντιμετώπισή τους. Όμως, εκτός ενός μικρού αριθμού ανθρώπων που αντιδρούν - μεταξύ αυτών και οι αναρχικοί, που διέλυσαν την εμπορευόμενη από την εξουσία ταύτιση της αναρχίας με την πρέζα - η κοινωνία επιμένει να εγκλωβίζεται στα ιδιωτικά σχήματα της ακίνητης θέασης, καταναλώνοντας τα πάντα ("χέσε ψηλά κι αγνάντευε") κι αν δεν καταρριφθεί αυτός ο τρόπος σκέψης, η ρηζική αλλαγή της πραγματικότητας θα παραμείνει αδύνατη. Δεν υπάρχει παρθενογένεση, ούτε υπήρξε ποτέ. Μόνον με την καταστροφή της κρατικής υπερπλάσις θα αδειάσει ουσιαστικά η ιστορία με τις σύριγγες.

* Ταγός: Ανώτατος άρχοντας στην αρχαία Θεσσαλία...

Για τη ΒΙΟΠΑΛ...

ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ κινητοποιήσεις των αγροτών αναδείχτηκαν σχέσεις των επιμέρους εξουσιαστικών "παράμετρων", που οδηγούν και συμβάλλουν στο οριστικό ξεκλήρισμα των αγροτών και των περιόρων παραγωγικών μέσων. Εξηγούμε:

Ο Α. Τσιπλάκος, ιδιοκτήτης της κλωστοϋφαντουργίας ΒΙΟΠΑΛ και αδελφός πρώην υπουργού της Νέας Δημοκρατίας, υπήρξε στο παρελθόν ιδιοκτήτης εκκοκιστηρίου στην περιοχή του Παλαμά. Όταν κάποια στιγμή έγινε έλεγχος για τις επιχορηγήσεις που καρπωνόταν ο εν λόγω κύριος (διαμέσου διπλοζυγισμάτων και εικονικών παραγωγών), βρέθηκε να χρωστά περίπου 1,2 δις. Διευκρινίζουμε εδώ ότι οι επιχορηγήσεις, προερχόμενες από την Ευρωπαϊκή Ένωση, δίνονται στους παραγωγούς αγρότες διαμέσου των εκκοκιστών.

Χωρίς να χρονοτριβήσει κλείνει το εκκοκιστήριο και ανοίγει στην Βιομηχανική Ζώνη Βόλου το εν λόγω εργοστάσιο με 150 εργαζόμενους. Όμως, δυστυχώς! Τον ξαναενοχλούν οι του δημοσίου για τα χροστούμενα. Κι εδώ αρχίζει ο διάλογος. Ο Τσιπλάκος αντιλέγει ότι δεν τίθεται θέμα χρέους, διότι οι επιχορηγήσεις (εκκοκιστήριο) που διαμέσου αυτής δημιουργήθηκε αυτό, δεν υπάρχει, επιπλέον. "Όχι", του λένε, "δεν ισχύει αυτό, διότι και το ίδιο πρόσωπο είναι και παρεμφερής επιχείρηση".

Τίποτα όμως δεν τον εμπόδισε και κάνοντας μια κίνηση εκβιασμού κλείνει το εργοστάσιο. Η κίνηση αυτή έχει σαν σκοπό -παρόμοιο γεγονός με την Βαμβακουργιά Βόλο- να ωθήσει τους εργαζόμενους να διεκδικήσουν αυ-

τοί την παραγραφή των χρεών ώστε να λειτουργήσει η ΒΙΟΠΑΛ. Τέτοιες κινήσεις οδηγούν τους μεν αγανακτισμένους άνεργους να απομυθοποιούν τον κάθε εργοδότη, ενώ ταυτόχρονα η κοινή γνώμη αποχαυνωμένη απορεί αλλά μένει με την αποχύνωσή της. Το εργοστάσιο βρίσκεται στα χέρια των τραπεζών και τα χρέη του Τσιπλάκου (και κάθε "Τσιπλάκου"), σύμφωνα με τον τελωνειακό κώδικα, παραγράφονται. Οι εργάτες, δε, βρίσκονται σε διαθεσιμότητα και απλήρωτοι. Χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια ο κοινός νους διαπιστώνει μια άμεση συνεργασία όλων των επιμέρους εξουσιαστικών μηχανισμών (οικονομικών, τραπεζικών, κρατικών), ώστε να διεκπεραιώσουν τα εκ των διευθυντηρίων σχέδια (διεθνοποίηση του εμπορίου, αγοραιοποίηση των αγροτικών προϊόντων, ελαστικοποίηση των συνθηκών εργασίας, μετακίνηση εξαθλιωμένων μαζών, κλπ.).

Το παράδειγμα της ΒΙΟΠΑΛ, μαζί μ' εκείνο της ΑΓΕΤ Ηρακλής, δεν είναι τυχαία ως προς τις τακτικές, στρατηγικές, αλλά δύο συσχετιζόμενα παραδείγματα στο σύνολο των προσημασμένων νέο-ταξικών πραγμάτων. Λες και δεν είναι εμφανές ότι κάθε εξουσιαστικό ανθρωπάριο, τύπου "Τσιπλάκου", συνεισφέρει στο ξερίξιμα του αγροτικού κόσμου, είτε με τον ένα είτε με τον άλλο τρόπο. Συνδετικός κρίκος ανάμεσα στις προς εξαθλίωση μάζες και των διευθυντηρίων που παράγουν τις νέο-καπιταλιστικές νόρμες, ώστε να έχουν αυτές αίσιο τέλος ή συνέχεια, αναίμακτα, αβίαστα, κερδοφόρα, εμφανίζεται το Κράτος, χειραγωγώντας, καταστέλλοντας, αποκομίζοντας συναίνεση.

Το ένστικτο της Ελευθερίας

ΑΚΡΙΒΩΣ στο παρά πέντε, το Συμβούλιο Εφετών εδέησε τελικά να αποφυλακίσει το Σπύρο Δαπέργολα. Έχοντας φτάσει πια στα όρια του θανάτου ο απεργός πείνας πέτυχε την ικανοποίηση του αιτήματός του. Η άρση της προφυλάκισής του πραγματοποιήθηκε, έστω και αν η ζωή του απειλήθηκε από ορατό κίνδυνο.

Στις 9 Νοέμβρη ο Σπύρος Δαπέργολας προχώρησε σε μία ενέργεια που άνετα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί απονενοημένη. Ξεκινά απεργία πείνας διεκδικώντας τη μη παράταση της προφυλάκισής του πέραν του 18μηνου που ορίζει ο νόμος. Οι προοπτικές ευόδωσης του αγώνα του φαντάζουν μηδαμινές. Ο λόγος σύλληψής του σοκάρει όχι μόνο την επονομαζόμενη σιωπηλή πλειοψηφία, αλλά και εκείνα τα κοινωνικά κομμάτια που βλέπουν με μεγαλύτερη συμπάθεια τους αναρχικούς. Οι αλληλέλληλες απεργίες πείνας έχουν κουράσει, πολύ περισσότερο που υπήρξαν περιπτώσεις γελοιοποίησης αυτού του μέσου αγώνα. Ο αναρχικός χώρος ο οποίος παραδοσιακά αδυνατεί να οργανώσει ένα αποτελεσματικό κίνημα αλληλεγγύης -παρά τις αξιοπρεπείς μάχες που έδωσε στο παρελθόν- επαφιδόμος στην καλή διάθεση του Δικτύου Κινήσεων για την Υπεράσπιση Πολιτικών και Κοινωνικών Δικαιωμάτων, μοιάζει να έχει φτάσει στο ναδίρ του. Η συλλογικότητα στην οποία ανήκει ο Σπύρος Δαπέργολας δε δείχνει ικανή να αναλάβει εκείνες τις πολιτικές πρωτοβουλίες που θα οδηγήσουν στην άρση του α-

διεξόδου -πράγμα που τελικά επιβεβαιώθηκε. Μα πάνω απ' όλα, οι κατασταλτικοί μηχανισμοί έχουν γίνει δυνατότεροι και πιο αποτελεσματικοί από ποτέ, έχοντας κερδίσει ευρύτατη κοινωνική συναίνεση στις μεθοδεύσεις τους.

Δεν είναι λίγοι αυτοί που πιστεύουν ότι ο Σπύρος Δαπέργολας ξεκινά από το Πουθενά διεκδικώντας το Τίποτα.

Καθώς όμως, η απεργία προχωράει τα πράγματα τείνουν να διαφοροποιηθούν. Κι αυτό χάρη στην ευψυχία και την αποφασιστικότητα του Σπύρου Δαπέργολα. Μέρα με τη μέρα, γίνεται φανερό ότι ο απεργός δεν αντιλαμβάνεται το -σε μεγάλο βαθμό- μοναχικό αγώνα του ούτε σαν μπλόφα μιας παρτίδας πόκερ ανάμεσα σε αυτόν και το κράτος, ούτε σαν κάποιο θεαματικό τερτίπι. Μέρα με τη μέρα γίνεται φανερό ότι η απεργία πείνας του Δαπέργολα είναι μια κραυγή αξιοπρέπειας, μια απεγνωσμένη προσπάθεια αντίστασης στη σιδερένια φτέρνα του κράτους, μια θανατηφόρα έκφραση του ένστικτου της ελευθερίας.

Την αποφασιστικότητα του Δαπέργολα οι κατασταλτικοί μηχανισμοί δεν την αντιπαλεύουν χρησιμοποιώντας μόνο το γνωστό συνδυασμό εγκληματικότητας και αναισθησίας. Αυτή τη φορά

θα επιστρατεύσουν και τα φώτα της επιστήμης. Οι γιατροί του Γενικού Κρατικού Νίκαιας (με προε-

μπλούζες.

Όσο περνούν οι μέρες μαζί με την απεργία κορυφώνεται και η

Ξέχοντα τον κ. Μπιλίνη) αφού προσπάθησαν ματαιώς να σπάσουν την απεργία εξαπατώντας το Δαπέργολα θα οδηγηθούν στην πλήρη καταστροφή του όρκου του Ιπποκράτη. Θα αρνηθούν ιατρική βοήθεια στον εξαντλημένο απεργό και θα τον στείλουν πακέτο στον Κορυδαλλό. Βασανιστές με άσπρες

αγωνία. Όσοι επισκέπτονταν το Δαπέργολα μένουν με την εντύπωση ότι αυτός ο αποσκελετωμένος άνθρωπος έχει πάρει τις αποφάσεις του. Τόσο η δικαστική, όσο και η πολιτική εξουσία αδιαφορούν. Κι ο Τύπος απαξιώνει να σχοληθεί με τη ζωή ενός ληστή και δη αναρχικού. Στις 22 Γενάρη το τείχος της σιωπής που έχει υ-

ψωθεί γύρω από την υπόθεση Δαπέργολα επιτέλους θα σπάσει. Όταν η τηλεόραση προβάλλει τη βιντεοκάσέτα ένα μεγάλο μέρος της ελληνικής κοινωνίας μένει άφωνο. Η τηλεοπτική εικόνα των απομεινάρων του σώματος του Δαπέργολα αποτελεί αδιάψευστο τεκμήριο απ' τη μια μεριά της αξιοπρέπειας κι από την άλλη της βαρβαρότητας των μηχανισμών. Το "σβησμένο βλέμμα" του Δαπέργολα εκπέμπει ένα μήνυμα καταγγελίας, ένα λόγο αντίστασης. Το κλίμα έχει αντιστραφεί. Το πρωί της 24ης Γενάρη -ύστερα από αγωνιώδη αναμονή δύο ημερών- ο Σπύρος Δαπέργολας αποφυλακίζεται με περιοριστικούς όρους. Ο αγώνας του έχει ευοδωθεί πέρα από κάθε λογική, έξω από κάθε πρόβλεψη, ενάντια σε όλες τις συγκυρίες. Οι αναρχικοί όμως, δεν πρέπει να επιχαιρούν. Γιατί για μια ακόμη φορά έγινε ολοφάνερη η αδυναμία σύγκρισης τόσο κινήσεων αλληλεγγύης, όσο κι ενός ευρύτερου κινήματος αντίστασης. Επιπλέον γίναμε μάρτυρες ιδεολογικών αγκυλώσεων και αθλιότητων, ελάχιστων ευτυχώς. Δεν πρέπει λοιπόν, να επαναπαυτούμε. Ο δρόμος είναι μακρύς και εμείς δεν κάνουμε ούτε βήμα μπροστά...

Γ.Α.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ

Ένα μέσο πάλης που στραγγαλίζεται

Η ΕΠΙΣΗΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ έχει την τάση(;) να αποσιωποεί το μοναδικό πράγμα που έμεινε αλώβητο στην εξέλιξη του ανθρώπινου γένους. Τον αγώνα για τη διατήρηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Το τελευταίο όριο αντίστασης ενάντια στο διαρκή και αδυσώπητο πόλεμο που έχει εξαπολύσει η εξουσία στο ανθρώπινο γένος. Όσο υπάρχει έστω και ένας που δεν υποτάσσεται, που αντιστέκεται, τόσο υπάρχει η ελπίδα για κάτι καλύτερο.

Οι πρακτικές ενός τέτοιου αγώνα είναι ανάλογες των εκάστοτε συγκυριών. Δεν είναι λίγα τα παραδείγματα που τέτοιοι αγώνες έθεσαν ως τελικό όριο το θάνατο και ως τέτοιο τον ξεπέρασαν, δίνοντας ζωές για να αποδείξουν πως ο αγώνας του ενός, των λίγων ή των πολλών είναι αγώνας όλων.

Στα πλαίσια των αγώνων αυτών πάντα θα ξεχωρίζει η απεργία πείνας ως ένα από τα δυναμικότερα και πιο ακραία μέσα πάλης. Ένας αγώνας αυταπάρνησης που θέτοντας εαυτόν εις θάνατο λιμοκτονώντας, αποδεικνύει το μεγαλείο του ανθρώπινου. Δεν είναι τυχαία πως αυτή η επιλογή ξεκινάει στο πλείστον μέσα σε φυλακές. Σε χώρους όπου ο άνθρωπος στερείται το αυτονόητο, την ελευθερία του. Η περηφάνια όμως και η αξιοπρέπεια που δυστυχώς για κάποιους δεν καταρρακώνονται σε τέτοιες συνθήκες, δυναμώνουν αντίθετα την πεποίθησή του ασίγηστού αγώνα ενάντια σε οποιαδήποτε μορφή αδικίας.

Οι τεράστιες αντιθέσεις στον πλανήτη μας, κάνουν κάποιους από 'μας να αισθανόμαστε τυχεροί που ζούμε σε περιοχές που η ανθρώπινη ζωή, τουλάχιστον δεν είναι ανάλωσιμη. Θα περίμενε κανείς στο "σύγχρονο" και "εκδημοκρατισμένο" κόσμο μας, τα δικαιώματα που με τόσους αγώνες και θυσιές απόκτησαν προηγούμενες γενιές, να είναι αδιαμφισβήτητα. Όμως η πραγματικότητα μας διαψεύδει. Επιχειρείται μια συρρίκνωση των αυτονόητων δικαιωμάτων μέσα από την ένταση της κρατικής καταστολής. Λογοκρισία, συκοφάντηση, χειραγώγηση, διαστρέβλωση, ποινικοποίηση κοινωνικών και πολιτικών αγώνων και χώρων, φορέων του διαφορετικού, τρομοκρατία, ρατσισμός, εθνικισμός, όλα στην υπηρεσία της

αδυσώπητης πορείας προς την περίφημη παγκοσμιοποίηση του κεφαλαίου.

Δεν πρέπει λοιπόν να υπάρχουν αντιστάσεις, πρέπει να θαφτούν. Δεν πρέπει να αφυπνίζονται τα επιτέλους εφσυσχασμένα κομμάτια της κοινωνίας. Δεν πρέπει να υπάρχουν αγώνες που θα καταδεικνύουν την πραγματικότητα. Γι' αυτό τέτοιου είδους εικόνες δεν έρχονται στις τηλεοράσεις μας στην πραγματική τους διάσταση. Οι συνειδήσεις άλλωστε μπορούν να εξαγοράζονται με την ανέλκυση φιλάνθρωπων αισθημάτων από πεινασμένα παιδιά και θύματα πολέμων από κάποια μακρινή γωνιά της γης. Τα επικίνδυνα αρχίζουν όταν οι "πολιτισμένοι" ανακαλύψουν πως ο κόσμος της ευημερίας τους, είναι μια σαπουνόφουσκα.

Έτσι λοιπόν μια απεργία πείνας δεν πρέπει να γίνεται ευρύτερα γνωστή. Στο ελάχιστο, ανασύρει το φιλάνθρωπο των αισθημάτων της κοινής γνώμης, ενώ αν υπάρξει χρόνος δημιουργείται η εύλογη απορία, γιατί ένας άνθρωπος επιλέγει αυτόν τον τρόπο για να υπερασπιστεί από τους νόμους που υποτίθεται ότι τον προστατεύουν. Η απάντηση είναι τότε σχετικά απλή. Η περίφημη ισονομία τους γίνεται επιλεκτική όταν χρειαστεί να προσπίσει τις επιλογές του συστήματος, η δικαιοσύνη τους βγάζει το προσωπείο του αδιαφοροφύλου και τα ΜΜΕ καλούν να περιφρουρήσουν την πληροφορία. Στην Ελλάδα οι απεργιοί πείνας εμπίπτουν σε αυτό το πλαίσιο. Από την απεργία πείνας του Γιώργου Μπαλάφα ως την απεργία πείνας του Σπύρου Δαπέργολα, η αντιμετώπιση των μηχανισμών του συστήματος έχει αλλάξει και συνεπακόλουθα και η στάση της κοινωνίας. Στην πρώτη περίπτωση, ασκήθηκε κοινωνική πίεση που ως ένα βαθμό λειτούργησε καταλυτικά. Στη δεύτερη περίπτωση όχι μόνο δεν υπήρξε κοινωνική πίεση καθώς υπήρξε μια επίμονη προσπάθεια συγκάλυψης, αλλά και στο επίπεδο αντιμετώπισης του ίδιου του απεργού πείνας έγινε έκδηλη η σκληρότητα της τακτικής των διωκτικών μηχανισμών.

Είναι σαφές πως μεθοδεύεται η υποβάθμιση ενός τέτοιου αγώνα σε δύο τουλάχιστον επίπεδα, την κοινωνία και τον απεργό πεί-

νας. Η πλήρης ή μερική απόκρυψη ενός τέτοιου γεγονότος από ευρύτερα τμήματα της κοινωνίας, είτε η συσχέτισή του με λογικές περιθωρίου, στερούν τη δυνατότητα δημιουργίας αντιστάσεων και κατά συνέπεια τη δημιουργία κοινωνικής πίεσης. Όσον αφορά τον απεργό πείνας γίνεται ολοένα και πιο έκδηλη η βαναυσότητά τους αφού μετατρέπουν ένα αγώνα ελευθερίας, σ' απεχθή βασανισμό. Το μήνυμά τους είναι σαφές για οποιοδήποτε διανοηθεί να ξεκινήσει απεργία πείνας για να υπερασπιστεί τα δικαιώματά του: Δεν χρεωνόμαστε το θάνατό σου αλλά εσύ δεν κερδίζεις παρά την πρόσκαιρη ελευθερία σου και μια σακατεμένη υγεία.

Νομίζω πως στην περίπτωση του Σπύρου Δαπέργολα οι διαθέσεις τους διαφάνηκαν καλύτερα από ότι στις προηγούμενες περιπτώσεις απεργιών πείνας. Η υπόθεση του επιμελώς αποκρύφτηκε από τη συντριπτική πλειοψηφία των media, ενώ αναδύθηκε η λογική της κλειστής ομάδας περιθωρίου που η κοινωνία θέλει να ξεχνάει, των φυλακισμένων. Η αποφυλάκισή του ήρθε την τελευταία στιγμή για να αποτρέψει το χειρότερο. Αποφυλάκιστηκε για λόγους υγείας και όχι επειδή έχει ξεπεραστεί το συνταγματικά ανώτατο όριο προφυλάκισης του 18μηνου. Το αποτέλεσμα, εκτός από τα προβλήματα υγείας που αντιμετωπίζει, είναι να υπάρχει ανοιχτό το ενδεχόμενο να υπάρξουν για ακόμη μια φορά στο μέλλον τέτοιες αυθαιρεσίες.

Ο νεκροί απεργιοί πείνας της RAF, του IRA, της τούρκικης αριστεράς, των τελευταίων είκοσι χρόνων, θα μνημονεύονται στις σελίδες του ανθρώπινου μεγαλείου μαζί με τόσους άλλους άγνωστους και ανώνυμους που έσβησαν σ' άλλα χρόνια. Εμείς εκείνο που τουλάχιστον μπορούμε και πρέπει να διαφυλάξουμε, είναι ο αγώνας τους και ο αγώνας κάθε απεργού πείνας να παραμείνει ένας αγώνας ελευθερίας και περήφανης αντίστασης. Να μην μετατραπεί σε ένα ακόμη μέσο βασανισμού στα χέρια της εξουσίας, ένα μέσο πάλης που θα έχει στραγγαλιστεί.

Ε.Κ.Ψ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΚΑΛΕΣΜΑ

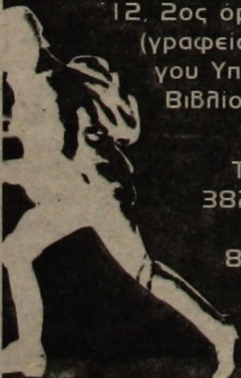
ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ 5 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΣΤΙΣ 7 το ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΜΑΖΕΥΟΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ: "ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ"

(courier, διανομείς με μηχανάκι ή χωρίς σε: πιταρίες - γραφεία - καταστήματα - διαφημιστικές εταιρίες κλπ αφισοκολλητές, γκαλοπατζήδες, και όλοι όσοι αναγνωρίζουν τον εαυτό τους στον τίτλο...)

- ΣΥΖΗΤΑΜΕ ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΜΑΣ
- ΣΠΑΜΕ ΤΟΝ ΑΤΟΜΙΣΜΟ
- ΚΑΤΕΒΑΖΟΥΜΕ ΙΔΕΕΣ ΓΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
- ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΖΟΜΑΣΤΕ ΓΙΑ ΤΗ ΛΟΓΙΚΗ "Εγώ προσωρινά κάνω αυτή τη δουλειά"
- ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΤΑ ΛΕΜΕ ΣΑΝ ΦΙΛΟΙ, ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΑΣ ΟΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΡΑ ΠΟΛΛΟΙ...

Διεύθυνση: Καποδιστρίου 12, 2ος όροφος (γραφεία Συλλόγου Υπαλλήλων Βιβλίου - Χάρτου)

Τηλ.: 3820537 και 8675243

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '95

Η καταστολή συνεχίζεται

ΣΤΙΣ 3 ΦΕΒΡΑΡΙΟ και 11 Μάρτη γίνονται τα εφετεία 130 περίπου συντρόφων που είχαν δικαστεί στο αυτόφωρο μετά τη σύλληψή τους στο Πολυτεχνείο στις 18/11/95. Καθόλου τυχαία αυτά τα εφετεία δεν γίνονται στο εφετείο της οδού Σωκράτους αλλά στη δικαστική αίθουσα των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού.

Τα γεγονότα

Σε ένα κλίμα έξαρσης της καταστολής την περίοδο του Νοεμβρίου του '95 με το απρόκλητο χτύπημα της πορείας αλληλεγγύης στην Θεσσαλονίκη και τη σύλληψη 4 ατόμων, τη δεκαετή καταδίκη του Γ.Μπαλάφα, τις εν εξελίξει απεργίες πείνας του Κ.Καλαρέμα και του Χρ.Μαρινού καθώς και την απειλούμενη με άμεση καταστολή της εξέγερσης των φυλακισμένων του Κορυδαλλού επιχειρήθηκε μια προσπάθεια έκφρασης αλληλεγγύης από την πλευρά αναρχικών στις 17/11/95 με την παραμονή τους στο χώρο του Πολυτεχνείου.

Ωστόσο αυτό που αναδείχθηκε και επιβεβαιώθηκε στο Πολυτεχνείο του '95, δεν ήταν ο πολιτικός λόγος και η πολιτική του σύνδεση με το Πολυτεχνείο του '73 και όσων ακολούθησαν κατά τις δεκαετίες του '70 και του '80 αλλά η οριακή δράση των μηχανισμών καταστολής και χειραγώγησης.

Με άλλα λόγια το Πολυτεχνείο του '95 δεν αναδείχθηκε σαν κορυφαίο γεγονός από τη δράση ενός κοινωνικού και πολιτικού υποκειμένου, αλλά από τη δράση των μηχανισμών καταστολής με την εισβολή στο χώρο του Πολυτεχνείου και τη σύλληψη 517 ατόμων.

Αυτή η εξέλιξη, αναμενόμενη ή όχι, δεν ήταν τόσο αποτέλεσμα αδυναμίας ή λαθών τακτικής και πολιτικής αυτού του υποκειμένου ή μιας προβλέψιμης επανάληψής του, αλλά η αναγκαία για το καθεστώς επαναβεβαίωση της δύναμης και της δυνατότητάς του για επιβολή, ασκώντας την εξουσία και τις επιλογές του με τους δικούς του αδιapaργμάτευτους όρους. Είναι μια απόφαση που δεν το εξυπηρέτησε μόνο συγκυριακά καταστρέφοντας άμεσα μια εν δυνάμει απρόβλεπτη και επικίνδυνη εστία αντίστασης (δείχνοντας και τα περιθώρια χειρισμών που είχε στη διάκριση της εξέγερσης των φυλακισμένων του Κορυδαλλού και ξεπερνώντας χωρίς πολλούς κλυδωνισμούς την πολιτική ανεπάρκεια εκείνης της περιόδου με την απουσία του πρωθυπουργού από το προσκήνιο και τις εσωκομματικές και κυβερνητικές συγκρούσεις) αλλά ήταν μια συγκεκριμένη τεράστια σημασία επιλογή αντιμετώπισης των κοινωνικών αγώνων και συγκρούσεων που ανέμενε και που έχουν πλέον εμφανιστεί (αγρότες, ναυτεργάτες, καθηγητές) και ήταν ίδιου πνεύματος με το χτύπημα των συνταξιούχων, των τσιγγάνων και των λιμενεργατών το '96.)

Παρόλο το μέγεθος της καταστολής και της επίθεσης που εκδηλώθηκε και που ξεπερνάει κατά πολύ την ίδια την κατάληψη

και το χώρο των αναρχικών, είναι γεγονός ότι δεν μπορεί να συγκαλυφθεί ένα αίσθημα αποτυχίας -τουλάχιστον για κάποιους. Αίσθημα το οποίο σε μεγάλο βαθμό δημιούργησε στη συνέχεια μια αδυναμία στην αντιμετώπιση της πολιτικής κατάστασης που προέκυψε και τη σειρά δικών που ακολούθησε, αλλά και στο επίπεδο της αλληλεγγύης που θα μπορούσε να υπάρξει αμέσως μετά τις συλλήψεις.

Ενώ, όπως γράφεται και στην αρχή του κειμένου, η έκφραση αλληλεγγύης εκείνη την περίοδο ήταν αναγκαία, μεγάλο μέρος του κόσμου που έμεινε μέσα στο χώρο του Πολυτεχνείου κυρίως νεολαίοι αγνοούσαν ή δεν κατανοούσαν αυτή την αναγκαιότητα. Δεν μπόρεσε δηλ. το πιο συνειδητοποιημένο και πολιτικοποιημένο κομμάτι που βρέθηκε εκεί, να δώσει ένα κατανοητό περιεχόμενο και μια εξίσου κατανοητή προοπτική γι' αυτό που συνέβαι-

νε. Έτσι ένα μέρος της νεολαίας αυτής έκανε αυτό που ήρθε να κάνει, να συγκρουστεί δηλ. με τους μπάτσους, για χίλιους λόγους και αιτίες και από μια πλευρά καλά έκανε. Απ' την άλλη όμως όταν υπάρχει μια συγκεκριμένη επιλογή αγώνα μερικά πράγματα θα πρέπει να είναι απ' όλους κατανοητά και συμφωνημένα για το πώς, τότε και γιατί κάνουμε το ένα ή το άλλο. Γιατί η βία δεν είναι αυτοσκοπός, δεν είναι φετίχ, είναι μέσον και αρκετές φορές σύμπτωμα του αγώνα. Δεν είναι a priori επαναστατική, εξεγερσιακή ή απελευθερωτική. Η δυνατότητα άσκησης της όταν είσαι αποφασισμένος και οργανωμένος για κάτι τέτοιο είναι πολλές φορές πιο αποτελεσματική. Η χρήση των μέσων αγώνα γίνεται με βάση τις συνθήκες και τους σκοπούς που διεξάγεται αυτός ο αγώνας και όχι από τη μαζικότητα ή το χώρο που εξελίσσεται. Ένα άλλο σημείο είναι οι βεβαιότητες και ίσως οι μύθοι που προέρχονταν από ανάλογες καταστάσεις αγώνων του παρελθόντος και βέβαια δεν μπόρεσαν να λειτουργήσουν στο Πολυτεχνείο '95.

Όσο για την αλληλεγγύη που δεν εκφράστηκε όταν και όπως έπρεπε, τα παγωμένα ανακλαστικά τόσο του κοντινού πολιτικά περιγυριού, όσο και του ευρύτερου κινήματος αντίστασης αρχίζουν να ψελλίζουν -και κάπου με χαρά- το τέλος του αναρχικού χώρου, και να απαξιώνουν με ευκολία πρακτικές και αντιλήψεις που στο παρελθόν έδωσαν μια ποιο-

τική αναβάθμιση στο ευρύτερο κοινωνικό κίνημα και που παρά τα κατασταλτικά χτυπήματα της εξουσίας πάντα θα αντιτίθεται στις εκάστοτε επιλογές της εξουσίας. Αντίθεση που στις σημερινές συνθήκες ολομέτωπης επίθεσης γίνεται επιτακτική. Όπως και σε κάθε κοινωνική σύγκρουση τα τελευταία χρόνια, όπου μετά την άμεση καταστολή των αγώνων ή των όποιων κινητοποιήσεων, ακολουθεί ο δρόμος των ποινικών διώξεων, έτσι και στην υπόθεση του Πολυτεχνείου ακολουθείται η μεθόδευση της ποινικοποίησης και εν τέλει της εγκληματοποίησης των διάφορων κοινωνικών αγώνων που ξεφεύγουν από τα θεσμισμένα όρια.

Με μια ουσιαστική παράμετρο: πέρα από τη δικαστική αυθαιρεσία και το όργιο οικονομικών παραβιάσεων που ακολούθησε τις δίκες των 500 περίπου συλληφθέντων, η εξουσία θεώρησε πρώτης τάξεως υλικό τους συλληφθέντες για "επιστημονικές" παρατηρήσεις και συμπεράσματα για τους λόγους που ωθούν τους νεολαίους σε άλλες συμπεριφορές απ' αυτές που επιβάλλονται, δηλ. γιατί εξεγείρονται και δεν υποτάσσονται. Τα εφετεία γίνονται σε μια περίοδο όξυνσης των κοινωνικών αγώνων και αντιθέσεων. Είναι από πλευράς των δικαζόμενων, παρόλη την απειλή καταδίκης (η πρωτόδικη ποινή είναι 40 μήνες), ζητούμενο η άμεση σύνδεση αυτών των δικών με τις δυναμικές αντιπαράθεσεις και το διογκούμενο κύμα αγανάκτησης που απορρέει από τις επιλογές των κυρίαρχων και αγγίζει πια όλο και πιο πλατιά στρώματα της κοινωνίας. Όσο για κάποιους συντρόφους που δηλώνουν αποχή από τις δίκες με το σκεπτικό ότι οι νόμοι και οι θεσμοί του κράτους ισχύουν για αυτούς που τους αποδέχονται και τους επικαλούνται, θα πρέπει να ξέρουν πως επιβάλλονται -τις περισσότερες φορές- με τη βία μαζί με τις συνέπειές τους, είτε τους επικαλούνται είτε όχι.

Γ.Κ.

Για την απεργία των καθηγητών...

Η παρακάτω προκήρυξη μοιράζεται από συντρόφους καθηγητές στις συγκεντρώσεις και συνελεύσεις των καθηγητών

Η "επιχείρηση ανασυγκρότησης του κεφαλαίου και του κράτους και αναδιάρθρωσης των όρων εκμετάλλευσης και κυριαρχίας" που από τις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας εξαπέλυσαν οι κυρίαρχες τάξεις σ' ολόκληρο τον κόσμο, είχε και για τη χώρα μας τις τραγικές της συνέπειες σε όλους τους εργαζόμενους.

Το νέο μισθολόγιο - βαθμολόγιο, η σύνδεση μισθού - παραγωγικότητας, το ασφαλιστικό, η άρση της μονιμότητας, ο νέος υπαλληλικός κώδικας, η μεθόδευση κατάργησης της δημόσιας εκπαίδευσης, ο νέος τύπος διευθυντή - γκαουλάιτερ στα πλαίσια των νέων εργασιακών σχέσεων, είναι μερικοί απ' τους "εκσυγχρονισμούς" που η κυρίαρχη τάξη επιχειρεί να επιβάλει στην προοπτική της ολοκληρωτικής καθυπόταξης των εργαζομένων.

Καλλιεργούν γι' αυτό ένα κλίμα ανασφάλειας και αβεβαιότητας των εργαζομένων για το σήμερα, κάνουν ότι είναι δυνατό για να ενισχύσουν μια τάση απομονωτισμού και αναζήτησης ατομικών διεξόδων, εντείνοντας ηττοπάθεια και συμβιβασμό. Μιλούν για κοινωνική αυτοάμυνα και αυτοδικία και προσπαθούν να στρέψουν τη μία κοινωνική ομάδα ενάντια στην άλλη.

Όμως η ελπίδα δεν θάφτηκε η ανθρώπινη ουσία εξακολουθεί να ανθίσταται.

Χθες οι αγρότες και οι απόμαχοι της δουλειάς, σήμερα οι καθηγητές και οι ναυτεργάτες, αύριο οι οικοδόμοι και οι καταπιεσμένες μειονότητες, ξεσηκώνονται, καταγγέλλουν και διεκδικούν αγωνιστικά αυτά που τους ανήκουν.

Συνάδελφοι,

Το καινούριο μισθολόγιο, παρ' όλες τις διορθωτικές κινήσεις που μπορεί να γίνουν, προδιαγράφει τη μισθολογική μας καταδίκη για μια τουλάχιστον 15ετία και βάσει τα θεμέλια για μεσαιωνικές εργασιακές σχέσεις.

Έτσι: Θεσπίζονται δύο δραχμικά επιδόματα της παραγωγικότητας και της εξομάλυνσης που όχι μόνο δεν θα υπολογίζονται στις συντάξεις ενώ με το πριμ παραγωγικότητας εισάγονται και αντιδραστικές αλλαγές στις εργασιακές μας σχέσεις. Πέρα από τις πελατειακές σχέσεις, την ασφυκτική, την εργασιακή ομηρία, την εντατικοποίηση της εργασίας (βλέπε αρθ. 3 σ.ν.), βάλλεται έμμεσα και έντεχνα η μονιμότητα, αφού μια δεύτερη και Τρίτη δυσμενής κρίση θα μπορούσε να οδηγήσει και σε απόλυση ακόμη.

Συνάδελφοι,

Η υπεράσπιση του μισθού μας, η εγγύηση της θέσης εργασίας σαν δικαίωμα στο μισθό, αποτελούν τα προαπαιτούμενα για να κατακτήσουμε και να φτιάξουμε ένα άλλο επίπεδο ανθρώπινων σχέσεων που να ανταποκρίνεται στις αληθινά ανθρώπινες προδιαγραφές.

Συνάδελφοι,

Τόσα χρόνια εγκλωβισμένοι στη λογική των θεσμοθετημένων μορφών αγώνα και συναινετικών διαδικασιών, το μόνο που πετύχαμε είναι η παραπέρα οικονομική και κοινωνική μας εξαθλίωση. Η προσπάθεια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας να ελέγξει την αγανάκτηση των καθηγητών για την οικονομική και κοινωνική τους εξαθλίωση, αλλά και τη αντίδρασή τους για τους αντικοινωνικούς σχεδιασμούς του κράτους, μέσα από ανούσιες θεσμοθετημένες 24ωρες & 48ωρες απεργίες απέτυχε. Αναγκάστηκε να υιοθετήσει την απαίτηση της βάσης για απεργία διαρκείας.

Για να έχει επιτυχία η έκβαση του αγώνα μας και να επιφέρει ουσιαστικά αποτελέσματα θα πρέπει να απεμπλακεί από τα θεσμοθετημένα γρανάζια της καρεκλοκένταυρης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Γιατί αυτή όντας κομμάτι, έκφραση και χειραγωγικός μηχανισμός της εξουσίας ούτε θέλει, ούτε και μπορεί να έρθει σε ρήξη μαζί της φτάνοντας τον αγώνα μέχρι το τέλος.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ

"...και το κράτος καταλύεται"

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Είναι ξεκάθαρο ότι τα περιθώρια διαχείρησής της κρίσης έχουν πλέον τελειώσει. Λίγο πιο αργά, αλλά εξίσου σταθερά, στην Ελλάδα αρχίζει να αναδεικνύεται το πολιτικό σκηνικό που επικρατεί σε ολόκληρη την Ευρώπη τα τελευταία χρόνια. Οι πολιτικές σύγκλισης που επιβάλλει η Συνθήκη του Μάαστριχτ δοκιμάζονται στους δρόμους. Κοινός τόπος ότι παντού, στη Γαλλία, στην Αγγλία, στην Ιταλία, στην Ισπανία, πρώτοι ξεσηκώθηκαν οι αγρότες, οι ψαράδες και οι κτηνοτρόφοι. Για να ακολουθήσουν τα αμέσως επόμενα χρόνια και οι εργατικές κινητοποιήσεις, με αποκορύφωμα το Δεκέμβριο του '95, στη Γαλλία. Ήταν βέβαια αναμενόμενο ότι οι μηχανισμοί καταστολής αποδείχθηκαν ανίκανοι να ελέγξουν την κατάσταση.

Στην Ελλάδα, η κυβέρνηση επιχειρεί να καθυστερήσει τις εξελίξεις. Δοκιμάζοντας πρώτα την καταστολή στους ναυτεργάτες, την κλιμακώνει αντιμετώπιση με τους αγρότες. Η επιτυχία της σε αυτή την φάση, θα ήταν καταλυτική για τις απεργιακές κινητοποιήσεις σε μια σειρά κλάδους, καθώς θα έσπερνε την αίσθηση της ήττας και της αδυναμίας σε ολόκληρα κοινωνικά κομμάτια. Η καταστολή είναι μονόδρομος για τη νεοφιλελεύθερη

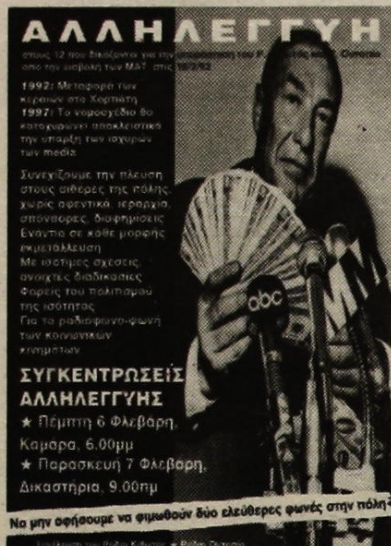
αναδιάρθρωση. Και καθώς μόλις τώρα ξεκινούν κάποιες μαζικές αντιστάσεις απέναντί της, η ήττα τους ή η νίκη τους θα αποδειχτεί καθοριστική για τα κοινωνικά κινήματα που θ' ακολουθήσουν στο μέλλον.

Σ' αυτό το επίπεδο έχει τεράστια σημασία και η μάχη που θα δοθεί στο πεδίο της ιδεολογίας. Καθώς το κράτος σιγματίζει το σύνολο των κινητοποιήσεων σαν αντικοινωνικές, επιχειρεί να εγγράψει στη συλλογική μνήμη την Τάξη σαν κυρίαρχη συνθήκη της κοινωνικής συγκρότησης. Με πρόταγμα την "κοινωνική ομαλότητα", τα κοινωνικά κινήματα αναδεικνύονται σε εχθρό της κοινωνίας και η καταστολή νομιμοποιείται. Στους κρατικούς σχεδιασμούς, το γνωστό επαναστατικό ρητό αντιστρέφεται και η καταστολή της κοινωνίας αποτελεί έργο της ίδιας της κοινωνίας. Αν τα ευτράπελα με τους κρητικούς αγρότες που επιτέθηκαν ενάντια στους ναυτεργάτες επαναληφθούν, οι "κοινωνικοί αυτοματισμοί" του κυβερνητικού εκπροσώπου θα έχουν όντως παράγει τον κοινωνικό αυτισμό...

Μ.Κ.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟ ΡΑΔΙΟ ΟΥΤΟΠΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΡΑΔΙΟ ΚΙΒΩΤΟΣ

Ενάντια στις ένοχες σιωπές και τις επικίν

Ο έλεγχος της ανθρώπινης έκφρασης, σύνορο της ανθρώπινης αξιοπρέπειας

(Αποσπάσματα από την προκήρυξη που μοιράστηκε στην πορεία των 700 ατόμων που πραγματοποιήθηκε στις 17 Μάρτη του 1992, την επόμενη ημέρα μετά το κατέβασμα των κεραιών των δύο ραδιοσταθμών από τα στούντιό τους στην Άνω Πόλη)

Τελικά οι μάσκες έπεσαν. Όσοι το '87 ξεδιάντροπα πρόβαλαν τους εαυτούς τους σαν πρωτοπόρους στην υπόθεση της ελεύθερης ραδιοφωνίας, είναι οι ίδιοι που σήμερα στέλνουν τα ΜΑΤ να "καθαρίσουν" τα FM από φωνές με ρίζες βαθιές στην κοινωνία της πόλης μας. Είναι αυτοί οι άνδρες υβριστές που οργανώνουν πολεμικές επιχειρήσεις ενάντια στα αυτόνομα και αυτοδιαχειριζόμενα ραδιόφωνα της Θεσσαλονίκης.

Δεκαοχτώ σύντροφοί μας οδηγήθηκαν στην ασφάλεια, αφού πρώτα δέχτηκαν τις γνωστές "περιποιήσεις" των κρανοφόρων ανθρωποφυλάκων, που, μετά από έξι μήνες απειλών και γεμάτων νόημα αναβολών επιστρέφουν για να επιβάλλουν το νόμο της σιωπής και της ανελευθερίας. Όσοι σύντροφοι παραβρέθηκαν στην έφοδο των ΜΑΤ αντίκρισαν γυμνή τη βία και την αυθαιρεσία των μισθοφόρων της καταστολής. Αφού αυτοί περικύκλωσαν στρατηγικά το στούντιο του Ράδιο Κιβωτός, επιτέθηκαν τελικά, σπάζοντας πόρτες και τζάμια και ξυλοκοπώντας άγρια τους υπερασπιστές του. Το κάλεσμα για συμπάρασταση ήταν αποτυχεστικό, όμως τελικά μπροστά στη "περίφημη" συμμορία Κόμπρα των ματατζήδων λυγίσαμε -αυτό είναι προσωρινό. Οι κεραιές μας ξηλώθηκαν και αν μείνουν κατεβασμένες τότε από την μια ως την άλλη άκρη των FM θα ακούγεται απαράλλαχτο το θλιβερό τροπάρι της λήθης και της υποταγής. (...)

Τίποτα δεν χάθηκε! Η επιστροφή μας θα 'χει από αυτή τη στιγμή και για πάντα το σημάδι της αποστροφής μας ενάντια στο ψέμα, την παθητικότητα, τον εφησυχασμό και την ταπείνωση που θρέφουν αυτή την κοινωνία.

Θα μας βρουν μπροστά τους...

**Ράδιο Κιβωτός
Ράδιο Ουτοπία**

...εν τω μεταξύ...

(Απόσπασμα από προκήρυξη του Φλεβάρη του 1996, ενόψει της δικής που τότε αναβλήθηκε)

Τα δύο ραδιόφωνα, αφού σύρονται στο Χορτιάτη, με δικές τους ενέργειες αλλά και με τη στήριξη των συμπαραστατών τους καταφέρνουν σιγά-σιγά να κρατήσουν την εύθραυστη ισορροπία ανάμεσα στα εξωπραγματικά, πολλές φορές, οικονομικά βάρη και τα χαρακτηριστικά με τα οποία έχουν επιλέξει να λειτουργήσουν. Χαρακτηριστικά που ορίζονται από την άρνηση της λογικής των διευθυντών και της εξειδίκευσης, της διαφήμισης και των ευγενικών χορηγιών, της πληροφορίας αλλά και της μουσικής ως εμπορεύματα, της λογικής του κέρδους, των "έξυπνων" σχολίων από ειδικούς.

Με μοναδικό αποφασιστικό όργανο τη γενική τους συνέλευση, αυτοοργανώνοντας τις καθημερινές τους ανάγκες, προσπαθούν να εκπέμπουν ένα αδιαμεσολάβητο απελευθερωτικό λόγο για την αυτοδιαχείριση της κοινωνίας, για την οικονομική και πολιτική ισότητα.

Πόλοι αντίστασης, με αντιληφόμενη και ανοικτά μικρόφωνα σε κοινωνικά ζητήματα, με συμμετοχή σε αυτά μα και με κριτική, αναδεικνύοντας ζητήματα που το κίνημα της αυτοοργάνωσης και της αντίστασης παλεύει, με μουσική και δομή εκπομπών πέρα από τα playlist και τα ποσοστά ακροαματικότητας, μα συνάμα με πολλές αντιφάσεις και αδυναμίες να πραγματώσουν τις αποφάσεις τους, αλλά διαρκώς σε μια διαδικασία να τις ξεπεράσουν.

Το γεγονός ότι ανάμεσα στους 12 κατηγορούμενους υπάρχουν και συμπαραστάτες δίνει ιδιαίτερη σημασία στο ζήτημα της αλληλεγγύης, που αποτέλεσε επιλογή των δύο ραδιοφωνικών

σταθμών, ως αναπόσπαστο κομμάτι της δράσης και του αγώνα τους ενάντια στην παθητικότητα, τον εφησυχασμό, την υποταγή και τις ένοχες σιωπές που θρέφουν αυτή την κοινωνία, ως όπλο και αξία για μια άλλη κοινωνία. Πολύ περισσότερο, ο τρόπος με τον οποίο πάρθηκαν οι αποφάσεις υπεράσπισης των κεραιών μας -ομοφωνία συνελεύσεων, σύμπλευση συμπαραστατών- και η διαδικασία πραγμάτωσής τους -μεγάλη συμμετοχή, τήρηση των συμφωνημένων- μας ορίζουν όχι απλώς αλληλεγγυούς στους 12 δωκόμενους, αλλά συνυπεύθυνους στις κατηγορίες.

Εκδηλώσεις αλληλεγγύης...

★ Σήμερα, Σάββατο 1 Φλεβάρη, το Ράδιο Ουτοπία, η συνέλευση του Ράδιο Κιβωτός και η ομάδα Μαύρος Ήλιος πραγματοποιούν συναυλία αλληλεγγύης, εν όψει της δίκης των δύο ραδιοσταθμών. Παίζουν οι Decandencia και Βανδαλούπ. Στις 9.00μμ, στο Στέκι στο Βιολογικό.

★ Την Πέμπτη 6 Φλεβάρη θα πραγματοποιηθεί συγκέντρωση αλληλεγγύης στους δικαζόμενους που συνελήφθησαν το Μάρτη του 1992 κατά την έφοδο των ΜΑΤ στο στούντιο του Ράδιο Κιβωτός. Στις 6.00 μμ, στην Καμάρα.

★ Για την Παρασκευή 7 Φλεβάρη, ημέρα της δίκης, καλείται συγκέντρωση στα δικαστήρια Θεσσαλονίκης, στις 9.00 το πρωί.

Τίποτα δεν έχει αλλάξει, τίποτα δεν είναι όπως παλιά

Τίποτα δεν έχει αλλάξει, γιατί οι συμπαραστάτες των σταθμών, ανάμεσά τους και οι 12 συλληφθέντες, όπως και οι απεργοί της ΕΑΣ, του ΟΤΕ, του Λαυρίου, του Μαντουδίου, οι αντιστεκόμενοι της Αραβησσού, οι γνωστοί-άγνωστοι και οι συνήθεις ύποπτοι, οι καταληψίες μαθητές, οι εξεγερμένοι των φυλακών, οι 33 αφισκοκολλητές, είναι οι ίδιοι με τους απεργούς ναυτεργάτες, τους αγρότες στα μπλόκα της εθνικής, τους 130 του Πολυτεχνείου στα εφετεία της Αθήνας, τους 4 διαδηλωτές της Καμάρας στο εφετείο της Θεσσαλονίκης, τους καταληψίες μαθητές που οδηγούνται στα δικαστήρια, τους εξεγερμένους στα κολαστήρια των φυλακών, τους συνήθεις υπόπτους και τους γνωστούς αγνώστους. Τίποτα δεν έχει αλλάξει όσον αφορά όλους αυτούς και την παρουσία τους στον αγώνα ενάντια στους εργοδότες, τους ηγέτες, τα ΜΜΕ, τουςθνικιστές, τους "γδάρτες των ονείρων μας" και το χτύπημα που οι εχθροί του ανθρώπινου γένους εξαπολύουν στις κοινωνίες. Τίποτα δεν έχει αλλάξει όσον αφορά τον περαιτέρω εκσυγχρονισμό της κυριαρχίας στην μπάντα των FM. Έπειτα από πέντε χρόνια ξαναμπαίνει η διαδικασία κατανομής της μπάντας (έκδοση νέων αδειών) καθώς και σενάρια δημιουργίας πάρκου κεραιών στην περιοχή της Νεοχωρούδας. Όσοι δεν αποδείχτηκαν "ικανοποιητικοί" επενδυτές και όσοι δεν είχαν τις κατάλληλες διασυνδέσεις με την εξουσία, αλλά πα-

Μήνυση Καμμένου: "αναγνωρίζει" κα

"Προσεκλήθη από την Παγκύπρια Ενιαία Οργάνωση Φοιτητών εγώ καθώς ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Βουνάτσος Δημήτριος, ο πολιτευτής της ΠΟΛΑ Σταμάτης Δημήτριος και οι καθηγητές του Παντείου Πανεπιστημίου Σαρρής Νικόλαος και Γιαλουρίδης Μ. να παραστούμε στην εκδήλωση-συζήτηση που γίνεται με πρωτοβουλία τους στο αμφιθέατρο της Πολυτεχνικής Σχολής του Αρ. Πανιμίου Θεσ/κης με θέμα 'Η κρίση στο Αιγαίο και οι επιπτώσεις στα Ελληνοτουρκικά'

(...) Στο χώρο της εισόδου (της Πολυτεχνικής Σχολής) βρισκόταν γύρω στα 15 άτομα του αναρχικού χώρου οι οποίοι όπως απεδείχθη ανέμεναν την άφιξή μου ενήμεροι προφανώς, προκειμένου να δημιουργήσουν επεισόδιο σε βάρος μου. Αφού μας άφησαν και τους προσπεράσαμε, στη συνέχεια άρχισαν να βρίζουν εμένα και τον συνοδό μου και να απειλούν λέγοντας 'Αλήτες ρουφιάνοι ΚΥΠατζήδες, δεν θα βγείτε από εδώ μέσα, θα σας φάμε' και κινήθηκαν εναντίον μας προκειμένου να μας οδηγήσουν κυνηγώντας σε μια αίθουσα όπου ανέμεναν περίπου άλλοι τριάντα αναρχικοί

(...) Δέκα από αυτούς, όταν μπήκαμε στην αίθουσα, φόρεσαν μαύρες κουκούλες και άλλοι ανέβασαν τα κασκόλ στα πρόσωπά τους με σκοπό να μην αναγνωρισθούν, έβγαλαν γκλομπς, αλυσίδες, ενώ δύο εξ αυτών επέδειξαν σιλέτα και άρχισαν να μας χτυπούν

(...) Τελικά καταφέραμε να διαφύγουμε από μια πλαϊνή είσοδο τη στιγμή που φάνηκε ότι θα μας κτυπούσαν με τα σιλέτα".

**7 Μαρτίου '96, Θεσσαλονίκη
Παναγιώτης Καμμένος
επάγγελμα βουλευτής**

ΤΡΕΙΣ ΟΛΟΚΛΗΡΕΣ βδομάδες μετά, κι ενώ στην πρώτη κατάθεσή του ο κ. Καμμένος δεν αναγνώρισε κανέναν από τις επιδεικνυόμενες φωτογραφίες των "συνήθων υπόπτων" (έχει καταθέσει, μάλιστα, ότι είχαν σπάσει τα γυαλιά του), καταθέτει συμπληρωματικά ότι αναγνωρίζει τελικά απ' τις φωτογραφίες τρεις από τους "δράστες". Και επιπρόσθετα ότι "θεωρεί ως δράστες" άλλα πέντε άτομα που χαρακτηρίζονται ως "οι συνήθεις ταραξίες του πανεπιστημίου από ομοϊδεάτες πληροφοριοδότες του στο φοιτητικό χώρο.

Παράλληλα, ο αστυνομικός-σωματοφύλακός του δεν αναγνωρίζει κανέναν, δύο τουλάχιστον αυτόπτες μάρτυρες (φοιτητές της ΠΕΟΦ) δεν αναγνωρίζουν κανέναν, ο θυρωρός της σχολής δεν αναγνωρίζει κανέναν. Κανένας, τελικά, δεν αναγνωρίζει κανέναν. Εκτός από τον κ. Καμμένο που "αναγνωρίζει" τους τρεις και κατονομάζει τους πέντε αφήνοντας αιχμές για εκ-

φοβισμό μαρτύρων (άραγε και του συνοδού του;).

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ λεπτομέρεια: η επίδειξη video (προφανώς από διαδηλώσεις κ.λ.π.) σε κάποιους από τους μάρτυρες, στην προσπάθεια της Ασφάλειας να ενοχοποιήσει, πάση θυσία, ανθρώπους που δραστηριοποιούνται ενεργά, με τη δημόσια συμμετοχή τους σε ανοιχτές κοινωνικές παρεμβάσεις. Κι η πολιτική τους ταυτότητα;

"Όλοι οι παραπάνω ανήκουν και δραστηριοποιούνται στο χώρο των αναρχικών της πόλεώς μας", αναφέρει το διαβιβαστικό της ασφάλειας προς την ανακρίτρια (μαντέψτε, μάλιστα, για ποια πρόκειται...). Στο ίδιο διαβιβαστικό η ασφάλεια επισημαίνει τις "γνωστές θέσεις υπέρ της αστυνομίας και κατά των αναρχικών ιδεών" του κ. Καμμένου. Μίλησε κανείς για πολιτικές διώξεις; Είπε κανείς τίποτε για διωγμό του πολιτικού φρονήμα-

τος; Θυμήθηκε κανείς την "απειλή του κομμουνιστικού κινδύνου", όταν οι τότε "κομμουνιστο-συμμορίτες" διώκονταν για τις ιδέες τους;

Οι οκτώ άνθρωποι που διώκονται με τη μαρτυρία του κ. Καμμένου θα παρουσιάζονταν χθες στην ανακρίτρια, αντιμετωπίζοντας τις κατηγορίες της απρόκλητης επικίνδυνης σωματικής βλάβης κατά συρροή, της παράνομης οπλοφορίας, οπλοχρησίας, της εξύβρισης λόγω και έργω, καθώς και της απειλής κατά συρροή. Δυστυχώς η εφημερίδα έκλεισε νωρίτερα κι έτσι δε γνωρίζουμε την εξέλιξη της κωμικοτραγικής αυτής υπόθεσης.

ΤΡΑΓΙΚΗ γιατί η παραπομπή και μόνο των κατηγορούμενων σε δίκη, θα διατρανώσει την αλήθεια των πολιτικών διώξεων που συνεχίζονται ακόμα και σήμερα στη χώρα μας (sic). Θα ανοίξει το δρόμο για άμεση ποινικοποίηση των αναρχικών -ή των

δυνες φλυαρίες

ρόλα αυτά κατάφεραν να επιβιώσουν στον ανελέητο ανταγωνισμό της ελεύθερης αγοράς, καλούνται σήμερα να απαλλάξουν τη μπάντα από την ενοχλητική -με τον ένα ή τον άλλο τρόπο- παρουσία τους, μέσω μιας κρατικής ρύθμισης. Έτσι λοιπόν, η σχεδιαζόμενη μεταφορά των κεραιών στη Νεοχωρούδα, με την τεράστια οικονομική επιβάρυνση που αυτή συνεπάγεται, έχει στόχο το οριστικό ξεκαθάρισμα των "ανεπιθύμητων" από την μπάντα. Και αυτό θα γίνει όχι μόνο μέσα από το "οικονομικό φίλτρο" των εξόδων μεταφοράς, αλλά και απευθείας, με την έκδοση νέων αδειών, ώστε το κράτος να μπορεί να αποκλείσει όσους δεν πληρούν τα κριτήρια της αγοράς και του θεάματος. Το σκηνικό είναι και πάλι το ίδιο. Χυδαία εκμετάλλευση του δίκαιου αγώνα των κατοίκων του Χορτιάτη για απομάκρυνση των κεραιών, ενώ ουσιαστικά το πρόβλημα μεταφέρεται αλλού. Δεν μπορούμε να πιστέψουμε ότι τώρα θα δημιουργήσουν ένα πάρκο κεραιών χωρίς μακροπρόθεσμη επιβάρυνση στην υγεία των κατοίκων της Νεοχωρούδας. Τα ίδια έλεγαν για το Χορτιάτη, όπου τελικά επικράτησε ζούγκλα, με τους "σοβαρούς" σταθμούς να εκπέμπουν με τεράστια ισχύ. Οι περιοχές άλλαξαν και ίσως ξαναλλάξουν, το ψέμα παραμένει το ίδιο.

Τίποτα δεν είναι όπως παλιά. Τα αφεντικά έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους και ξέροντας ότι θα μας βρουν πάλι μπροστά τους εκσυγχρονίζουν και τα μέσα επιβολής τους. Την οικονομική εξαθλίωση έρχεται να ακολουθήσει η πολιτική, πολιτισμική και κοινωνική καταστολή. Και όπου αυτές δεν πιάνουν τόπο, πιάνει η γνωστή και αναβαθμισμένη καταστολή των

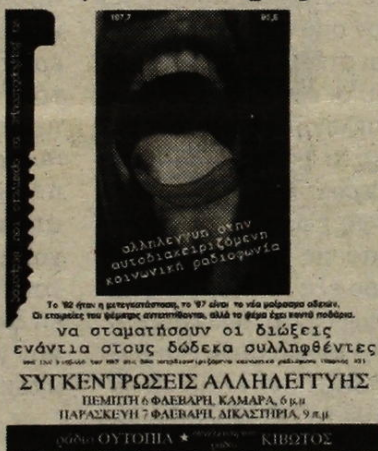
ταγμάτων ασφαλείας και των δικαστών που αναλαμβάνουν συνέχεια ηγετικές πρωτοβουλίες στο καθαρίσμα αυτού του λογαριασμού. Τίποτα δεν είναι όπως παλιά γιατί κι εμείς από τη μεριά μας έχουμε καταλάβει και αποφασίσει πολλά. Ξέρουμε πολύ καλύτερα τώρα τη θέση μας. Ξέρουμε πολύ καλά ότι ο αγώνας μας θα είναι κομμάτι του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση, ή αλλιώς δεν θα είναι τίποτα. Όπως ξέρουμε ότι και η αλληλεγγύη μας στους 12 διωκόμενους είναι κομμάτι αυτού του αγώνα. Θα είμαστε μαζί τους τώρα το '97, όπως ήμασταν μαζί το '92 και σε ό,τι εν τω μεταξύ ακολουθήσει αλλά και σε ό,τι θα ακολουθήσει. Δε θα αφήσουμε κανέναν από τους συντρόφους μας μόνο του απέναντι στην εξουσία.

Να σταματήσει η δίωξη ενάντια στους 12 συλληφθέντες...

Για να μη γίνει νόμος η σιωπή

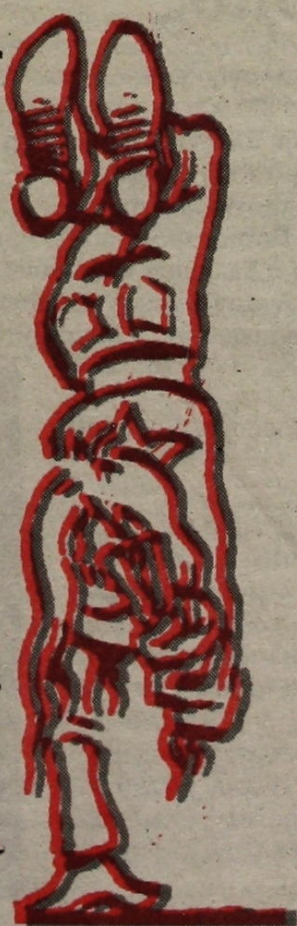
**Ράδιο Ουτοπία
Ράδιο Κιβωτός**

**προτού η σιωπή
γίνει νόμος**

θ' υποδειξη...

υπόπτων για το "έγκλημα" αυτό. Θα δώσει το ελεύθερο στους ανακριτικούς μηχανισμούς να επιλέγουν κατά βούληση απ' το θεσπισμένο -πια- κατάλογο των "συνήθων υπόπτων" ("αλήθεια, στην Ελλάδα του 2000, γίνονται ακόμα παρακολουθήσεις;"). Υπόθεση τραγική, αλλά και κωμική συνάμα: γιατί ο μηνυτής είναι ο κ. Καμμένος. Αναφέρουμε ενδεικτικά ότι ο υπεύθυνος του εκλογικού τού κέντρου παραπέμφθηκε ως ηθικός αυτουργός σε υποκίνηση ανθρωποκτονίας για τον πυροβολισμό αφισκοκολλητή του ΠΑΣΟΚ κατά τις τελευταίες εκλογές. Καθώς και το περίφημο βιβλίο του για τη "17 Νοέμβρη" που μοιραζόταν στα αστυνομικά τμήματα όλης της χώρας. Ο βίος και η πολιτεία, όμως, του κ. Καμμένου είναι μία μεγάλη ιστορία. Χωρίς βέβαια, να έχει καταδικαστεί για τίποτα. Η βουλευτική ασυλία, βλέπετε... Θα επανέλθουμε.

Κ.Τ.

Μεθοδεύεται η εξόντωση του Γιώργου Μπαλάφα

Η ΕΚΔΙΚΑΣΗ της έφεσης που είχε ασκήσει ο εισαγγελέας του ΜΟΚ στην αθωωτική απόφαση που εξέδωσε το '94, ξεκίνησε στις 20 Ιανουαρίου, στις δικαστικές φυλακές Κορυδαλλού. Και σύμφωνα με το ασφαλιστικό savoir vivre ξεκίνησε ταυτόχρονα εκεί και η μάχη των εντυπώσεων με εκπαιδευμένα σκυλιά που έλεγχαν την αίθουσα, με αστυνομικούς που έλεγχαν σωματικά ή ονομαστικά τους εισερχόμενους, με χαφιέδες που κρατούσαν σημειώσεις.

Την πρώτη ημέρα δόθηκε ένα ρεσπάλ χυδαίας μικροαστικής υποκρισίας και αχαλίνωτου ψεύδους από τους συγγενείς του Θεοφανόπουλου:

★ με υστερικά ξεσπάσματα εναντίον του Μπαλάφα και των συμπαραστατών του προσπάθησαν να πείσουν την κοινή γνώμη για την ασυγκράτητη αγανάκτησή τους -προϊόν ενός αβάστακτου πόνου που κατά την ακροαματική διαδικασία αποδείχτηκε η ρηχότητα και η σκοπιμότητά του.

★ με καταθέσεις που αναίρουν προγενέστερες και με δηλώσεις εμφανώς υπαγορευμένες από την ασφάλεια, προσπάθησαν να υποδείξουν στους δικαστές τον Μπαλάφα ως εκτελεστή: "Στις καταθέσεις που έδωσα σίτι με, τρεις μέρες μετά το περιστατικό, δεν αναγνώρισα τον Μπαλάφα ως δράστη όταν έδειξαν φωτογραφία του γιατί είχαμε χαμηλό φωτισμό. Τον αναγνώρισα αμέσως όταν τον είδα στο δικαστήριο" (8 χρόνια αργότερα). "Το παλαμικό αποτύπωμα του Χ. Τσουτσουβή που βρέθηκε πάνω στο αυτοκίνητο του εισαγγελέα, το άφησε επίτηδες ο ίδιος ο Τσουτσουβής διότι από το ρόλο του παρατηρητού είδε ότι ο Γ. Μπαλάφας -εκτελεστής έγινε αντιληπτός, και θέλησε έτσι να παραπλανήσει την αστυνομία". Εδώ πρέπει να αναφερθεί ότι ο εισαγγελέας παρενέβη ζητώντας από τους ενόρκους να μη λάβουν υπόψη τους τις ερμηνείες του μάρτυρα περί δακτυλικών αποτυπωμάτων, αλλά και να διευκρινιστεί ότι αυτό είχε σα σκοπό να του επιτρέψει το μελλοντικό ισχυρισμό ότι "το αποτύπωμα δεν τέθηκε υποχρεωτικά την ώρα του περιστατικού από τον δράστη, αλλά πιθανόν μια προηγούμενη μέρα κατά τη διάρκεια παρακολούθησης, και όντως, σύμφωνα με την κατάθεση της αυτόπτως μάρτυρος "θείας Ουρανίας" ο Γ. Μπαλάφας είναι ο εκτελεστής".

Τη δεύτερη μέρα υπήρξε η αποθέωση της αλήθειας από τους υπόλοιπους αυτόπτες μάρτυρες κατηγορίας που κατέθεταν με απόλυτη σαφήνεια και αξιοθαύμαστη αντίσταση στις πιέσεις της έδρας να αποδώσουν στοιχεία σε βάρος του Γ. Μπαλάφα. "Ο δράστης της δολοφονίας του εισαγγελέα είχε γκριζόχολα μάτια. Είμαι κατηγορηματικός, δεν ήταν ο Γ. Μπαλάφας" Ν. Ξένος - "Όχι κύριοι δικαστές, σε καμία κατάθεσή μου δεν είπα ότι αναγνώρισα στο επεισόδιο του Σκλαβενίτη τον Γ. Μπαλάφα. Όταν ο ανακριτής μου έδειξε φωτογραφίες υπόπτων απλά αναγνώρισα σε ποιά εικονιζόταν ο Γ. Μπαλάφας" Ν. Λαμπρόπουλος. "Κι οι υπόλοιποι αυτόπτες μάρτυρες ήταν σαφείς. Σε κανένα περιστατικό δεν αναγνώριζαν στο πρόσωπό του κάποιον από τους δράστες.

Η έκβαση της δίκης είχε κριθεί και μάλιστα από νωρίς. Όπως και στο πρωτόδικο δικαστήριο, μόνο αθωωτική απόφαση μπορούσε να βγει. Οι κρυφές προσδοκίες και σκόπιμες επιδιώξεις των δικαστών να τον καταδικάσουν δεν είχαν πού να πατήσουν. Έβλεπαν πλέον στον εαυτό τους να είναι αυτοί που εκ των πραγμάτων θα επικύρωναν την αθωώση του Γ. Μπαλάφα, έβλεπαν να τους ξεφωνίζουν οι Αμερικάνοι μέσα από μια νέα έκθεση του State Department και δεν άντεχαν. Έτσι την τρίτη μέρα ξύσανε και τον πάτο του βαρελιού.

Και βρήκαν ό,τι πιο ρυπαρό τους είχε απομείνει.

Τη διακοπή της δίκης, την επιβολή, με δικαστική τους απόφαση, να εισαχθεί σ' αυτήν μόνο όταν θα έχει τελεστική η υπόθεση Καλαμά -όπου είναι δεδομένο το καταδικαστικό αποτέλεσμα διότι σ' αυτή δεν υπάρχουν ενόρκοι παρά μόνο δικαστές σε διατεταγμένη υπηρεσία-, και κατ' επέκταση τη δυνατότητα νέων μεθοδεύσεων επιδιώκοντας να τον καταδικάσουν και στην υπόθεση Θεοφανόπουλου. Με ποιο νομικίστικο ισχυρισμό κάλυψαν το νέο τους δικαστικό πραξικόπημα; Ισχυρίζονται ότι η δικογραφία της υπόθεσης Καλαμά περιέχει έγγραφα αναγκαία να διαβαστούν στην υπόθεση Θεοφανόπουλου -χωρίς όμως να γνωρίζουν ποια είναι αυτά (!) διότι δεν τα κατείχαν κι ούτε επιτρέπεται να τα κατέχουν πριν την εκδίκαση του εφετείου της Καλαμά.

Μία πρώτη διαπίστωση: Είναι διαρκώς πρόθυμοι για τα χειρότερα.

Ένα πρώτο συμπέρασμα: Επειγόντως να γίνουμε επιθετικότεροι.

Ζωή

Από τη συνέντευξη τύπου...

Η εκδίκαση της έφεσης που είχε ασκήσει ο εισαγγελέας του Μεικτού Ορκωτού Αθηνών στην αθωωτική απόφαση που εξέδωσε το '94 για την υπόθεση Θεοφανόπουλου, ξεκίνησε στις 20 Ιανουαρίου στις δικαστικές φυλακές Κορυδαλλού, στο Μεικτό Ορκωτό Εφετείο και διήρκεσε τρεις ημέρες. Αφού προηγήθηκε διεξοδική εξέταση των μαρτύρων κατηγορίας, (σχεδόν όλοι ήταν αυτόπτες μάρτυρες στα γεγονότα για τα οποία διώκεται ο Γ. Μπαλάφας) το ΜΟΕ αποφάσισε τη διακοπή και αναβολή της δίκης με το εξής νομικό πρόσχημα: Η δικογραφία της υπόθεσης Καλαμά (για την οποία πρωτόδικα ο Γ. Μπαλάφας έχει καταδικαστεί και εκκρεμεί το εφετείο του) περιέχει έγγραφα αναγκαία να διαβαστούν στην υπόθεση Θεοφανόπουλου -χωρίς όμως να γνωρίζουν ποια είναι αυτά (!) διότι δεν τα κατείχαν κι ούτε νομικά επιτρέπεται να κατέχουν παρά μόνο όταν εκδικαστεί και το εφετείο της υπόθεσης Καλαμά. Πριν ένα χρόνο, μετά την αυθαίρετη και απαράδεκτη καταδίκη του Γ. Μπαλάφα για τη "γιάφκα Καλαμά", ο ίδιος, οι συνήγοροι του και οι συμπαραστάτες του είχαν ζητήσει τη συνεκδίκαση των υποθέσεών του, ώστε να υπάρξει ενιαία τελική δικαστική κρίση. Τότε τα αρμόδια δικαστικά όργανα να είχαν αρνηθεί. Τώρα, διαπιστώνοντας για μία ακόμη φορά ότι η πορεία αυτής της δίκης οδηγούσε υποχρεωτικά στην αθώωσή του, παραδέχονται την εγγύτητα των υποθέσεων της δολοφονίας του εισαγγελέα Θεοφανόπουλου με τα ευρήματα της οδού Καλαμά, δηλαδή την ορθότητα της συνεκδίκασης, αλλά αποφασίζουν να διακόψουν προκειμένου να προηγηθεί η άλλη!! Πρόκειται για δικαστικό πραξικόπημα αντάξιο της σκευωρίας που οι δικαστικές αρχές έχουν στήσει σε βάρος του Γ. Μπαλάφα.

Αξίζει να σημειωθεί ότι στην πρόσφατη δίκη οι αυτόπτες μάρτυρες κατέθεταν με απόλυτη σαφήνεια και αξιοθαύμαστη αντίσταση στις πιέσεις της έδρας να αποδώσουν στοιχεία σε βάρος του Γ. Μπαλάφα. Σε κανένα περιστατικό δεν αναγνώρισαν στο πρόσωπό του κάποιον από τους δράστες. Μόνο η Ουρανία Θεοφανόπουλου "αναγνώρισε" τον Γ. Μπαλάφα ως εκτελεστή, εμφανώς νουθετημένη από την ασφάλεια, αναίρωντας προγενέστερες καταθέσεις: "Στις καταθέσεις που έδωσα σίτι με, τρεις ημέρες μετά το περιστατικό, δεν αναγνώρισα τον Μπαλάφα ως δράστη όταν μου έδειξαν φωτογραφία του γιατί είχαμε χαμηλό φωτισμό. Τον αναγνώρισα αμέσως όταν τον είδα στο δικαστήριο" (8 χρόνια αργότερα)!!!

Τι επιδιώκουν οι δικαστές και οι προϊστάμενοί τους;

Να καταδικαστεί και πάλι στο εφετείο για την Καλαμά, από ένα δικαστήριο χωρίς ενόρκους, και στη συνέχεια αφού τελεστικά πλέον θα είναι "τρομοκράτης", να οδηγηθεί στο δικαστήριο των ενόρκων για την υπόθεση Θεοφανόπουλου με την ελπίδα ότι θα καταδικαστεί και ως "δολοφόνος". Πρόκειται για μια μεθοδευση η οποία έχει καταγγελλθεί δημόσια εδώ και ένα χρόνο. Η σημερινή εξέλιξη αποδεικνύει ότι κάποιοι θέλουν τον Γ. Μπαλάφα πάση θυσία στη φυλακή και είναι διατεθειμένοι να κάνουν οποιαδήποτε αυθαιρεσία και αθλιότητα για να το πετύχουν.

Η "δικαστική χούντα" και οι Αμερικάνοι, αλλά και η κυβέρνηση με την απαράμυλλη υποταγή της, οργανώνουν την εξόντωση του Γ. Μπαλάφα. Ο ίδιος, οι συνήγοροι του και οι συμπαραστάτες του επίμονα ερωτούν: Για πόσο ακόμη θα ανεχόμαστε αυτή την ογκώδη επίδειξη αυθαιρεσίας κι αυτή την κτηνώδη καταπάτηση δικαιωμάτων;

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ

Φτάνει πια! Ως τότε ένας άνθρωπος θα βρίσκεται συνεχώς αντιμέτωπος με τους πιο ανηλεείς διώκτες. Ως τότε ένας άνθρωπος θα διασύρεται στις φυλακές και στα δικαστήρια για να αποδείξει ότι απλά δεν είναι ελέφαντας. Πότε θα πάψει η σιωπηλή συνενοχή μας; Πότε θα αποκτήσουμε συνείδηση πως ο αγώνας για τα δικαιώματα του ενός, είναι αγώνας για τα δικαιώματα όλων μας; Πότε επιτέλους θα κοιτάξουμε πίσω από το όνομα για να δούμε την φρικτική πραγματικότητα όλων μας;

Πότε θα καταλάβουμε ότι ο αγώνας του Γιώργου Μπαλάφα είναι ένας αγώνας στον οποίο δεν έχουμε την πολυτέλεια να είμαστε απλοί θεατές; Φτάνουν οι ερωτήσεις. Ήρθε η ώρα των απαντήσεων και όσο σκληρές και ανήλεες κι αν είναι για εμάς πρέπει να τις δώσουμε. Και είναι στο χέρι μας να διεκδικήσουμε τις σωστές απαντήσεις. Άλλες απ' αυτές δεν μπορούμε πια να έχουμε. Αν θέλουμε σαν κοινωνία να μην υποταχτούμε στα σχέδια των εξουσιαστών ο μόνος δρόμος που μας έχει μείνει είναι η συσπείρωση και ο κοινός αγώνας. Γιατί τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν είναι εμπόρευμα για να παζαρεύονται και για να ξεπουλιούνται. Να είμαστε εκεί για να υπερασπίσουμε και να ανοίξουμε δρόμους για να αποκτήσουμε και νέα.

“Τα Εργατικά Συμβούλια”

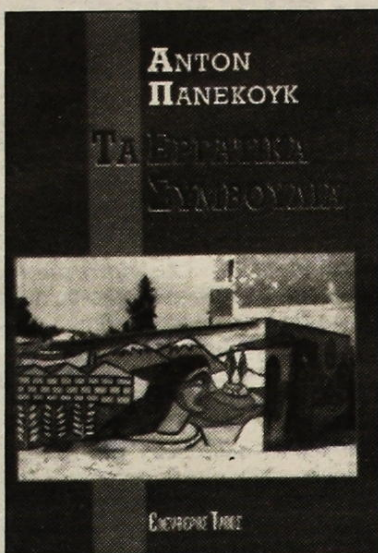
Το βιβλίο αυτό είναι το κορυφαίο έργο του αντιεξουσιαστή μαρξιστή Άντον Πάνεκουκ και αποτελεί τη σημαντικότερη θεωρητική προσπάθεια ορισμού της επαναστατικής αυτοδιεύθυνσης. Εδώ ο συγγραφέας:

1) Προσφέρει μια σ'νοψη όλων μπορούν ν'αντληθούν απ' την εμπειρία των εργατικών αγώνων και τη μελέτη των μεθόδων και των σκοπών του αγώνα των εργατών για την ελευθερία.

2) Κριτικάρε όχι μόνον τον καπιταλισμό, όπως τα έργα του Μαρξ, αλλά και τη δεξιά διαστρέβλωση του μαρξισμού που θριάμβευσε στη Ρωσία.

3) Προσφέρει μιαν ανάλυση της ανάπτυξης της αστικής τάξης και του κεφαλαίου σε διάφορα κράτη που θεωρεί βασικούς εχθρούς των σκοπών των εργατών και

4) Αναπτύσσει σε βάθος τη θεωρία των συμβουλίων τόσο ως επαναστατικών οργάνων όσο και ως οργάνων διεύθυνσης της μετεπαναστατικής κοινωνίας. “Ο όρος εργατικά συμβούλια δεν υποδηλώνει μια μορφή οργάνωσης καθορισμένης και επεξεργασμένης μιά για πάντα, της οποίας θα απέ-

μενε μόνο να τελειοποιηθούν οι λεπτομέρειες. Πρόκειται για (...) την αρχή της εργατικής αυτοδιεύθυνσης των επιχειρήσεων και της παραγωγής. Η υλοποίηση αυτής (...) δεν περνάει μέσα από μια θεωρητική συζήτηση για τους καλύτερους τρόπους εφαρμογής είναι ζήτημα πρακτικής πάλης κατά του καπιταλιστικού μηχανισμού εξουσίας (...). Τα (...) συμβούλια εκφράζουν την

ταξική πάλη (...) την επαναστατική δράση κατά της κρατικής εξουσίας (...) Επομένως, η ιδέα των εργατικών συμβουλίων δεν έχει καμία σχέση μ' ένα πρόγραμμα πρακτικών μέτρων -το οποίο θα έπρεπε να υλοποιηθεί αύριο ή του χρόνου. Είναι απλώς ένα κατευθυντήριο νήμα για τον μακρόχρονο και σκληρό αγώνα της χειραφέτησης τον οποίο η εργατική τάξη εξακολουθεί να έχει μπροστά της.

Το βιβλίο αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό και θα πρέπει να διαβαστεί από κάθε αντιεξουσιαστή αλλά και κάθε ριζοσπάστη μαρξιστή.

Κυκλοφόρησε αυτούσιο από τις εκδόσεις ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ σε μετάφραση Θέμη Μιχαήλ.

Ελεύθερος Τύπος

ΑΥΤΟΝΟΜΕΔΙΑ

Το καινούργιο τεύχος του ΑΥΤΟΝΟΜΕΔΙΑ - 7η Έντυπη Εκτροπή των Σημείων της Μαζικής Κουλτούρας.

Στα περιεχόμενα βρίσκουμε το πολύ ενδιαφέρον ΜΜΕ και Κοινωνικές Συγκρούσεις, ένα κείμενο αναφορικά με την Good Year, τις Κριτικές Επισημάνσεις για τη Σύγκλιση, μια προσέγγιση της βιομηχανικής παραγωγής “ως παραγωγή νοήματος”, εισήγηση του ιταλού αγωνιστή Santa Notarnicola με τίτλο “Της “Γης οι Κολασμένοι” και η Εξέγερση των Φυλακών καθώς και ένα γράμμα της γερμανικής Κολεκτίβας των Σοσιαλιστών Ασθενών.

Η έκδοση συμπληρώνεται μ' ένα 8σέλιδο ένθετο με τίτλο Αναρχία και Πόλη.

Μαζί με το τελευταίο ΑΥΤΟΝΟΜΕΔΙΑ δίνεται κι η μπροσούρα “Αναρχισμός και Οργάνωση” του Frank Harrison. Αντιγράφουμε από το εκδοτικό σημείωμα:

“(το κείμενο αυτό) έρχεται να δώσει απαντήσει σε όσους πιστεύουν και συνδέουν την αναρχία με την αταξία και το χάος, κάτι που δυστυχώς δεν κάνουν μόνο οι δηλωμένοι εχθροί κάθε κοινωνικής αλλαγής προς μια ριζοσπαστική κατεύθυνση, αλλά και διάφοροι περαστικοί από το χώρο της αμφισβήτησης, που βολεύονται από την έλλειψη αρχών και κρίσης ως προς τις ενέργειές τους. Αυτό είναι ένα διεθνές φαινόμενο, αλλά στη χώρα μας γίνεται ακόμα πιο κρίσιμο, αφού δεν υπάρχει ιστορική μνήμη και αντίστοιχα παραδείγματα, που να αποδεικνύουν ότι το πολιτικό - κοινωνικό πρόταγμα της αναρχίας, όχι μόνο είναι μια πειστική εναλλακτική πρόταση ως προς τον καπιταλισμό και τον πρώην υπαρκτό σοσιαλισμό, αλλά ίσως είναι η μοναδική που έχει σήμερα κάποια προοπτική”.

★ Οι Ξυλοκόποι της Ερήμου - τσεκουριά 0, Στην Έρημο της Μητρόπολης. Ευχάριστη έκπληξη η έκδοση του μικρού αυτού 24σέλιδου περιοδικού: με αισθητική φανζίν και με ζωντανό βιωματικό λόγο -μακριά από επαναστατικά κλισέ και ξύλινο ύφος. Από τα πολλά κειμενάκια του ξεχωρίζουμε το Μανιφέστο Αλητείας, το Δήμιος Αθηναίων, την Επιστημονική Έρευνα για τον Άγιο Βασίλη. Η έκδοση συμπληρώνεται με -ανεκδότο στα ελληνικά- κείμενο της Έμμα Γκόλντμαν με τίτλο Μειοψηφίες ενάντια σε πλειοψηφίες. Για επικοινωνία: Επικουρού 15 - 15121 Αθήνα.

ΑΛΦΑ: Οι αντικαταβολές των Μ.Χ. - Τρίκαλα, Σ.Θ. και Μ.Ζ. - Γιάννενα, Σ.Β. - Μεσσηνία, Σ.Σ. - Βέροια, Κ.Κ. - Θεσσαλονίκη ήδη έχουν αποσταλεί (και συγγνώμη για την καθυστέρηση...).

“Do it!”

(...) Το 1969 που γράφτηκε το βιβλίο, ο πολιτισμός της κατανάλωσης περιοριζόταν ουσιαστικά στις Η.Π.Α. Σήμερα, το Αμερικάνικο όνειρο έχει κατακυριεύσει τα δύο τρίτα του πλανήτη, όπου οι ψυχές των ανθρώπων λατρεύουν το χρήμα και εξαγνίζονται δια της εργασίας και της κατανάλωσης σκουπιδιών. Στο ένα τρίτο του πλανήτη διαδραματίζονται τα σύγχρονα Βιετνάμ, που στην αιμοσταγή σφαγή δε συμμετέχουν μόνο οι Η.Π.Α., αλλά οι καθ' εικόνα και ομοίωσιν ιεροφάντες της οικονομίας που ελέγχουν τα

μυαλά και τα σώματα των ανθρώπων του “πολιτισμένου κόσμου” (Πόλεμος του Κόλπου), ή επίσης κατορθώνουν να πυροδοτήσουν το μίσος και τον υπανθρωπισμό χωρίς να χρειασθεί να συμμετέχουν άμεσα (Ρουάντα, Γιουγκοσλαβία). Πρόκειται για το 1/3 του

κόσμου που η κοινωνία της αφθονίας και του αμοραλισμού κατόρθωσε να βυθίσει στην οικονομική αθλιότητα και γενοκτονία που δεν διαδραματίζεται πλέον μόνο στον αποκαλούμενο Τρίτο κόσμο, αλλά και στις μητροπόλεις του χρήματος όπου οι άστεγοι, οι πεινασμένοι και οι απελπισμένοι από τη ζωή συνωθούνται κατά εκατομμύρια. Σήμερα που το Αμερικάνικο όνειρο κατατρέχει πλέον ως εφιάλτης όλη την Υφήλιο που από τις οιοιδήποτε είδους πρέζες που εξουσιάζουν και κατευθύνουν τις ζωές μας, βυθιζόμαστε καθημερινά στην απελπισμένη επιβίωσή μας, θεωρήσαμε αναγκαίο να εκδόσουμε και πάλι το DO IT για δεύτερη φορά (πρώτη έκδοση σε 1000 αντί-

τυπα το 1980) που πέρα από ένα απλό ιστορικό ντοκουμέντο (μακριά από εμάς) της πλέον ανοικτής και ελπιδοφόρας περιόδου της ιστορίας μας, την οποία δυστυχώς αγνοούμε, γιατί μας βολεύει να μένουμε στο φαίνοσθαι και όχι στο είναι, στην επιφάνει και όχι στην ουσία, είναι ένα βιβλίο που σώζει το όνειρο από τη λήθη που απαντάει θα έλεγε κανείς στα βουβά πλέον ερωτήματα της νέας γενιάς χωρίς όνειρα, που γλοιώδικα υποκριτικά ανησυχεί πολιτικούς και κοινωνιολόγους, φιλάνθρωπες κυρίες και κυρί-

ους, παπάδες και δημοσιογράφους, προαγωγούς κάθε είδους(...)

Το DO IT που μέσα στις σελίδες του εξιστορείται ένα από πλέον σημαντικά κινήματα της ιστορίας, ένα κίνημα που βίωσε το ξεπέρας της ανάγκης στις διεκδικήσεις του, για να περάσει στο επίπεδο

της επιθυμίας που αποσαφήνισε τη σχέση του με την πολιτική και τους πολιτικούς που θεώρησε απαραίτητη προϋπόθεση για μια νέα, ελεύθερη κοινωνία, την κατάργηση της μισθωτής εργασίας, ζήτημα που ταλαιπώρησε τους επαναστάτες της Δ. Ευρώπης, που αντί του μαρτυρολογίου και της θυσίας της Ευρωπαϊκής Αριστεράς που κληρονόμησε μιαν Ιουδαιοχριστιανική παράδοση, τοποθέτησε τη χαρά και τη δημιουργία. Η ροκ, οι συναντήσεις, η περιπλάνηση, η κοινοβιακή ζωή και η ζωή στο δρόμο κατέστησαν για μια δεκαετία το όνειρο πραγματικότητα(...)

Διεθνής Βιβλιοθήκη

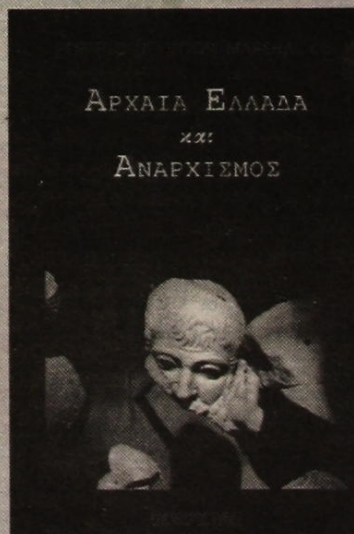
Αρχαία Ελλάδα και Αναρχισμός

Πρόκειται για μια συλλογή κειμένων που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ και περιλαμβάνει:

- Ο Αναρχισμός στην Ελληνική Φιλοσοφία του D. Ferraro
- Το Αναρχικό Δράμα του H. Nevinson
- Η Αθηναϊκή Δημοκρατία M. Small
- Ο Αριστοφανικός Πασιφισμός του W. Burton
- Ο Αναρχισμός και η Ελληνική Ψυχοσύνθεση του A. Morgan
- Οι Έλληνες και η Αναρχία του P. Marshall
- Σιωπών Δοκείν Συναινείν του Χ. Μόρφου

Από το εκδοτικό σημείωμα αντιγράφουμε:

“Είναι αλήθεια ότι η εμπειρία και οι ιδέες των αρχαίων Ελλήνων εξακολουθούν να μας αφορούν ακόμη και σήμερα; Στο ερώτημα αυτό απαντούν οι συγγραφείς του παρόντος βιβλίου, οι οποίοι, εξετάζοντας από αναρχική σκοπιά την Αθηναϊκή δημοκρατία και τις αναρχικές πλευρές της Ελληνικής φιλοσοφίας, αναδεικνύουν τη μήτρα της αναρχικής σκέψης και την επικαιρότητα του αρχαίου ελληνικού πνεύματος.”

Σύννεφα πολέμου στη Chiapas

Στις 16 Φλεβάρη του 1996, μετά από 10 μήνες συζητήσεων εκπροσώπων του EZLN και εκπροσώπων των 56 ινδιάνικων εθνотήτων του Μεξικό από τη μια μεριά και εκπροσώπων της μεξικάνικης κυβέρνησης από την άλλη, υπογράφηκαν οι "Συμφωνίες του San Andrés για την Ινδιάνικη Κουλτούρα και τα Δικαιώματα" ανάμεσα στον EZLN και τη μεξικάνικη κυβέρνηση. Στη συνέχεια όμως η κυβέρνηση δεν έκανε καμία κίνηση για να εφαρμόσει τις συμφωνίες, οι οποίες προέβλεπαν την αυτονομία των ινδιάνικων λαών.

Στις 29 Αυγούστου του 1996, ενώ στο San Andrés πραγματοποιούντο ο δεύτερος κύκλος συζητήσεων, με θέμα "Δημοκρατία και Δικαιοσύνη", οι εκπρόσωποι του EZLN ανακοίνωσαν ότι μετά από διαβουλεύσεις στις ζαπατίστικες κοινότητες αποφασίστηκε η διακοπή του διαλόγου μέχρι την εκπλήρωση των "Συμφωνιών του San Andrés".

Στην κρίση που ξέσπασε φάνηκε να δίνεται μια διέξοδος με τη σύσταση μιας επιτροπής που θα αναλάμβανε την επίβλεψη της εφαρμογής των συμφωνιών, με την παράλληλη ανάληψη από μεριάς της διαμεσολαβητικής επιτροπής Cocora της δέσμευσης για κατάστρωση πρότασης για την εφαρμογή των συμφωνιών.

Στις 29 Νοέμβρη του 1996, η Cocora παρέδωσε την πρότασή της στον EZLN και την κυβέρνηση. Τρεις βδομάδες μετά, και ενώ στις ζαπατίστικες κοινότητες και στο Εθνικό Ινδιάνικο Συμβούλιο είχαν αρχίσει διαβουλεύσεις για την αποδοχή ή όχι της πρότασης της Cocora, η κυβέρνηση, στις 19 Δεκέμβρη του 1996, έδωσε στον EZLN τη δική της πρόταση για την υλοποίηση των συμφωνιών του San Andrés.

Στις αρχές Γενάρη, οι ζαπατίστας ανακοίνωσαν ότι αποδέχονται την πρόταση της Cocora, παρόλο που δεν περιελάμβανε όλα

όσα είχαν συζητηθεί στο San Andrés. Δέκα μέρες αργότερα, ο EZLN δημοσιοποίησε την άποψή του για την πρόταση της κυβέρνησης: **"Απαράδεκτη"**.

Από την επόμενη ημέρα άρχισε να παρατηρείται έντονη κινητικότητα των κυβερνητικών στρατευμάτων που ουσιαστικά αποτελούν στρατό κατοχής στη Chiapas, ενώ συγχρόνως άρχισαν να φτάνουν στρατιωτικές ενισχύσεις από την υπόλοιπη χώρα. Στις 12 Γενάρη, 40 οικογένειες ινδιάνων υποστηρικτών του EZLN εκδιώχθηκαν βίαια από την κοινότητα Pantelho και κατέφυγαν στα βουνά. Από την ίδια μέρα άρχισαν συνεχείς χαμηλές νυχτερινές πτήσεις αναγνωριστικών αεροπλάνων πάνω από τις ζαπατίστικες κοινότητες La Realidad, La Soledad, La Sultana, Patihuitz, Emiliano Zapata, San Miguel, Batana, La Garrucha και Sabanilla. Οι στρατιωτικές δυνάμεις γύρω από την άτυπη πρω-

"Αν ο πόλεμος είναι αυτό που θέλουν, θα τον έχουν"

Αυτή είναι η απάντηση του EZLN στην πρόταση της ομοσπονδιακής κυβέρνησης:

Απαράδεκτη.

(...)Η κυβέρνηση, με την πρότασή της, προσποιείται ότι παρέχει δικαιώματα που στην ουσία τα αρνείται.

Στο άρθρο 4 της κυβερνητικής πρότασης ακυρώνονται τρεις βασικές αρχές της αυτονομίας:

- 1) Η δυνατότητα των λαών να αυτοκυβερνούνται.
- 2) Η δυνατότητα να εφαρμόσουν τα εσωτερικά τους ρυθμιστικά συστήματα.
- 3) Η συλλογική πρόσβαση στη χρήση και την απολαβή των φυσικών πόρων της γης και των εδαφών τους.

Στη διάταξη #1 αναφέρεται ότι οι ινδιάνικοι λαοί ασκούν την αυτονομία τους στην "εφαρμογή των κανόνων, των ηθών και εθίμων τους για τον έλεγχο και επίλυση των εσωτερικών τους διαφορών" ενώ στη συνέχεια ορίζει ότι "οι τοπικοί νόμοι θα προβλέπουν την αναγνώριση των μεθόδων και διαδικασιών που θα χρησιμοποιούνται για τα παραπάνω και θα θεμελιώνουν τους κανόνες τους ώστε οι δικές και οι αποφάσεις τους να είναι ομόλογες με εκείνες των δικαστικών αρχών". Στο πρώτο μέρος παραχωρεί ένα δικαίωμα και στο δεύτερο το αναίρει (...) αντικαθιστώντας τον όρο "ισότιμες" που προτάθηκε από την Cocora με τον όρο "ομόλογες" (...).

Στη διάταξη #2, με το ζήλο της για την προστασία του μονοπώλιου των πολιτικών κομμάτων, η πρόταση αρνείται ολοκληρωτικά την αυτοκυβέρνηση των ινδιάνικων λαών (...), παρέχει όμως "γεναιόδωρα" στους ινδιάνους το δικαίωμα "να εκλέγουν τις δημοτικές τους αρχές". Ίσως το κέρδος από αυτή την παράγραφο να είναι πως αναγνωρίζει ότι οι ινδιάνικοι λαοί ποτέ δεν είχαν ένα δικαίωμα που επίσημα ισχύει για όλους τους μεξικάνους.

Στη διάταξη #4, η κυβερνητική πρόταση εξαλείφει την αναγνώριση των εδαφών των ινδιάνικων λαών, σημείο που είχε θεωρηθεί θεμελιώδες στο διάλογο του San Andrés. Έχει εξαλειφθεί επίσης η "πρόσβαση με συλλογικό τρόπο" στη γη και τα εδάφη. Και τα δύο αυτά σημεία περιλαμβάνονταν στην πρόταση της Cocora. Η κυ-

βερνητική πρόταση, καθορίζοντας την πρόσβαση στη γη με όρους "τρόπων, ρυθμίσεων και προσδιορισμών που καθορίζονται για την ιδιοκτησία από το σύνταγμα και τους νόμους του", επιδεικνύει βαθιά άγνοια για τη σχέση των ινδιάνικων λαών με τη γη τους, που δεν περιορίζεται σε κάποια μορφή ιδιοκτησίας (...).

Στη διάταξη #9 του άρθρου 115, η κυβερνητική πρόταση αναγνωρίζει την κοινότητα ως οργανισμό "δημοσίου ενδιαφέροντος", αντίθετα με την πρόταση της Cocora που την αναγνωρίζει ως οργανισμό δημοσίου δικαίου. Η κυβερνητική πρόταση, αντί να αναγνωρίζει το νομικό πρόσωπο των κοινοτήτων σε μια βαθμίδα που να συμβαδίζει με την αυτονομία τους και την πολιτειακή δομή, τις θέτει σε μορφές κυβερνητικών ρυθμίσεων όμοιες με εκείνες που ισχύουν στις βιομηχανίες ζύμης ή τορτίγιας, που έχουν χαρακτηριστεί "δημοσίου ενδιαφέροντος".

Με πρόθεση να περιορίσει τη συνένωση των ινδιάνικων δήμων και κοινοτήτων, η κυβερνητική πρόταση ελαχιστοποιεί τη δυνατότητα συνένωσης των ινδιάνικων λαών. Με αυτό τον τρόπο περιστελλεται η πολυεθνική διάσταση της αυτονομίας και ανοίγεται η δυνατότητα για να δημιουργηθούν "ρεζέρβες" στις οποίες θα μπορούν να κυριαρχήσουν ο εθνικισμός ή η καθαρότητα του αίματος, αντί να ανοιχτεί ο δρόμος για μια κουλτούρα ανεκτικότητας και σεβασμού της διαφορετικότητας. Αυτή η μονοεθνική τοποθέτηση θα προκαλέσει μόνο συγκρούσεις ανάμεσα στους διαφορετικούς ινδιάνικους λαούς που κατοικούν σε κοινά εδάφη (...).

Η κυβερνητική πρόταση, περιορίζοντας τα περιθώρια συνένωσης των δήμων για να γίνεται "πάντοτε σεβαστή η πολιτικο-διοικητική διαίρεση κάθε ομοσπονδιακής περιοχής", επιδεικνύει την άγνοια των συντακτών της, που παραγνωρίζουν το γεγονός ότι οι εγκαταστάσεις των ινδιάνικων λαών και οι μεταξύ τους σχέσεις συνεργασίας είναι προγενέστερες του καθορισμού των σημερινών κρατικών συνόρων (...).

Η πρόταση της Cocora υιοθετούσε τον αυτοκαθορισμό ενός ινδιάνικου λαού ως κριτήριο για την άσκηση της αυτονομίας του. Η κυβερνητική πρόταση αντίθετα θέτει ασαφείς ποσοτικούς όρους, έτσι ώστε ο προσδιορισμός των ινδιάνικων λαών να περνά στη διακριτική της ευχέρεια, με χρησιμοποίησης αμφισβητούμενων τεχνικών κριτηρίων.

Στη διάταξη #10, (...) η κυβερνητική πρόταση απαντά στην πρόταση της Cocora για εγκαθίδρυση σε κάθε δήμο μηχανισμών συμμετοχής των πολιτών με την παραπομπή αυτής της αρμοδιότητας στους τοπικούς νόμους, πράγμα που σημαίνει ότι η συμμετοχή θα υπόκειται σε ομοιόμορφες ρυθμίσεις, παραβιάζοντας έτσι την αυτονομία και την πολιτισμική ιδιαιτερότητα του κάθε λαού (...).

Απορρίπτουμε ολοκληρωτικά την κυβερνητική πρόταση, τόσο για τη μορφή όσο και για το περιεχόμενό της (...).

CCRI του EZLN, 11 Γενάρη του 1997

Κάλεσμα για διεθνή αλληλεγγύη

Σήμερα, όπως και την 1η Γενάρη του 1994, η διεθνής διαμαρτυρία είναι αποφασιστική για να αποτραπεί η τραγωδία στην οποία μας οδηγεί η αδιαλλαξία της κυβέρνησης του Μεξικό.

Σας ζητάμε να πραγματοποιήσετε κινητοποιήσεις και να στείλετε τηλεγραφήματα και επιστολές στις μεξικάνικες πρεσβείες και τα προξενεία στις χώρες σας, απαιτώντας από τον πρόεδρο Zedillo να εκπληρώσει τις συμφωνίες για την ινδιάνικη κουλτούρα και δικαιώματα.

Πρέπει να γίνει κάτι πριν, γιατί το μετά έρχεται πάντοτε πολύ αργά. Οποιαδήποτε ενέργεια θα είναι καλή, μη μας αφήνετε μόνους. Στείλτε μας πληροφορίες για τις ενέργειές σας.

Σας ευχαριστούμε από πριν για την αξιοπρέπεια με την οποία θα ενισχύσετε τον αγώνα μας, θα είναι πάντοτε τιμή μας να σας έχουμε στο πλευρό μας... Αυτός ο πόλεμος ή αυτή η ειρήνη θα είναι για όλους.

Σας στέλνουμε έναν αδερφικό χαιρετισμό,

Διεθνής Επιτροπή του FZLN, 29 Γενάρη 1997

τεύουσα των ζαπατίστας, τη La Realidad, αυξήθηκαν κατά 25%, στρατιωτικές μονάδες με τηλεφακούς και βινεσκάμερες άρχισαν να περνά τακτικά δίπλα από την κοινότητα, ενώ σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από τη Realidad πραγματοποιήθηκαν δύο φορές στρατιωτικές ασκήσεις.

Αυτή τη στιγμή μόνο στην περιοχή της ζούγκλας Lacandona που ελέγχεται από το στρατό υπάρχουν 28 στρατόπεδα. Στην κοιλάδα Patihuitz αναλογούν δύο στρατόπεδα του κυβερνητικού στρατού για κάθε ζαπατίστικη κοινότητα.

Στις 21 Γενάρη του 1997, αστυνομικές δυνάμεις μαζί με 300 στρατιώτες και την υποστήριξη δύο στρατιωτικών ελικοπτέρων επιτέθηκαν με δακρυγόνα και ριπές πολυβόλου στο χωριό El Paraiso, προκαλώντας το θάνατο δύο χωρικών και τραυματίζοντας πολύ περισσότερους.

Την ίδια μέρα σε άλλο σημείο της Chiapas, ο comandante Guillermo του EZLN δήλωσε: "Αν σκέφτονται να μας επιτεθούν, ας ξέρουν πως δεν θα μείνουμε με τα χέρια σταυρωμένα. Όταν μας επιτεθούν, θα απαντήσουμε. Αν ο πόλεμος είναι αυτό που θέλουν, θα τον έχουν".

Στις 24 Γενάρη, ο subcomandante Marcos δήλωσε ότι οι τελευταίες κινήσεις του στρατού αποτελούν δοκιμές για μια "τύπου εγχείρισης συνολική στρατιωτική επίθεση στους ζαπατίστας". Στις 29 Γενάρη, το FZLN απηύθυνε διεθνή έκκληση αλληλεγγύης, που προστέθηκε σε ανάλογη που δημοσιοποιήθηκε από το Εθνικό Ινδιάνικο Συμβούλιο στις 21 Γενάρη.

Όπως σημειώνεται στο κάλεσμα αλληλεγγύης που είχε ανακοινωθεί λίγες μέρες νωρίτερα από τον EZLN: "Ξέρουμε ότι δεν μπορούμε να τα καταφέρουμε μόνοι μας, όπως και σε άλλες περιπτώσεις η σημαία που υψώνουμε είναι πολύ μεγάλη για εμάς, ξέρουμε όμως και ότι αυτή η σημαία είναι για ολόκληρη την ανθρωπότητα κι ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό και ότι η νίκη ή η ήττα μας θα είναι και νίκη ή ήττα όλων των κοινωνικών δυνάμεων που αγωνίζονται ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό σε ολόκληρο τον πλανήτη".

Η ήττα τους θα είναι και ήττα μας...

Μήνυμα του EZLN

Οι στιγμές που ζούμε είναι κρίσιμες. Δεν διακυβεύεται μόνο η αναγνώριση των αγώνων των ινδιάνικων λαών, αλλά και η πιθανότητα επίτευξης μιας συμφωνίας ειρήνης μέσω της ειρηνικής οδού, του διαλόγου και των διαπραγματεύσεων. Αν το ζήτημα δεν επιλυθεί, ο EZLN δεν μπορεί να συνεχίσει τη διαδικασία των διαπραγματεύσεων, θα πρέπει να αναθεωρήσει την πολιτική του σε σχέση με το διάλογο και να λάβει νέα μέτρα που θα σημάνουν μια ολοκληρωτική διακοπή του διαλόγου με την κυβέρνηση.

Γνωρίζουμε ότι η κατάσταση των επιτροπών αλληλεγγύης είναι δύσκολη, ότι υπάρχει πολλή δουλειά, ότι έχετε τους δικούς σας αγώνες, τις δικές σας οργανώσεις, τα δικά σας αιτήματα, το δικό σας αγώνα ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό... Θέλουμε όμως να ξέρετε ότι, όπως και παλιότερα, η βοήθεια που μπορείτε να προσφέρετε στις εξεγερμένες ινδιάνικες κοινότητες, και τώρα σε όλες τις ινδιάνικες κοινότητες της χώρας, είναι πολύ σημαντική. Θέλουμε να ξέρετε ότι οι κινητοποιήσεις σας, η πίεση που μπορείτε να ασκήσετε, η πληροφόρηση για το τι πραγματικά συμβαίνει εδώ και η διάδοση αυτής της πληροφόρησης ενάντια στα σχέδια της εξουσίας, όλα αυτά είναι τώρα σημαντικότερα από ποτέ (...).

Ξέρουμε ότι δεν μπορούμε να τα καταφέρουμε μόνοι μας, όπως και σε άλλες περιπτώσεις η σημαία που υψώνουμε είναι πολύ μεγάλη για εμάς, ξέρουμε όμως και ότι αυτή η σημαία είναι για ολόκληρη την ανθρωπότητα κι ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό και ότι η νίκη ή η ήττα μας θα είναι και νίκη ή ήττα όλων των κοινωνικών δυνάμεων που αγωνίζονται ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό σε ολόκληρο τον πλανήτη. Είμαστε βέβαιοι ότι ο καθένας από εσάς, στη χώρα του, στον κοινωνικό του τομέα, θα βρει τους κατάλληλους τρόπους για κινητοποιήσεις, για υποστήριξη. Ξέρουμε ότι θα ακούσετε τα λόγια μας και ότι θα μας δώσετε τη στήριξη που τώρα χρειαζόμαστε.

Ελπίζουμε αυτή η βοήθεια να αποδώσει αποτελέσματα ώστε να μπορέσουν σύντομα σύντροφοι από τη διοίκηση του EZLN να βρεθούν στις χώρες της Ευρώπης, που σκοπεύουμε να επισκεφθούμε αυτό το χρόνο, στα πλαίσια της 2ης διηπειρωτικής συνάντησης. Ξεπερνάμε την ειρήνη, είτε σε πόλεμο, η απόφαση των ζαπατίστας είναι να ενισχύσουν την ενότητα με τα αδέρφια που αγωνίζονται σε ολόκληρο τον κόσμο και θα κάνουμε ό,τι είναι δυνατό ώστε αυτή η συνάντηση να είναι μια συνάντηση ανταλλαγής εμπειριών και γνώσεων από τους κοινούς αγώνες ενάντια στον κοινό εχθρό και όχι μόνο μια συνάντηση αλληλεγγύης, αν και αλληλεγγύη είναι αυτό που σας ζητάμε αυτή τη στιγμή... Θέλουμε να καταλάβετε τη σοβαρότητα των στιγμών και να μας δώσετε όλη σας τη βοήθεια. Σας ευχαριστούμε από τώρα, ελπίζοντας κάποια στιγμή αυτή τη χρονιά να συναντηθούμε, ώστε να σας ευχαριστήσουμε κι από κοντά.

Ελπίζουμε τα πράγματα να πάνε καλά, αισθανόμαστε συνεπείς, η απόφαση που πήραμε είναι μεγάλη, η στιγμή είναι δύσκολη, αλλά πιστεύουμε ότι όλα θα πάνε καλά γιατί κάνουμε αυτό που τα ιδανικά μας μάς υπαγορεύουν.

CCRI του EZLN, Μεξικό, Γενάρης 1997

Παιδική εργασία στη Λατινική Αμερική

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ των παιδιών που εργάζονται στη Λατινική Αμερική αυξάνεται ραγδαία, καθώς εξαπλώνεται και η φτώχεια σε όλη την περιοχή, σύμφωνα με πρόσφατη αναφορά του Διεθνούς Οργανισμού Εργασίας.

Αυτή τη στιγμή, τα εργαζόμενα παιδιά ηλικίας 5 μέχρι 14 ετών στην περιοχή υπολογίζονται σε 15 ως 18 εκατομμύρια. Το ωράριο εργασίας είναι συνήθως εξοντωτικό, η υγεία τους εκτίθεται σθένε σε κίνδυνο και η αμοιβή τους είναι ιδιαίτερα χαμηλή ως ανύπαρκτη. Το 40% από αυτά αναγκάζονται να εγκαταλείψουν το σχολείο, ενισχύοντας το φαύλο κύκλο της παιδικής εργασίας, χαμηλού επιπέδου μόρφωσης και φτώχειας. Παλιότερη έκθεση του Οργανισμού για την παιδική εργασία στην Κολομβία είχε αποκαλύψει ότι το 75% των εργαζόμενων παιδιών μεταξύ 13 και 17 ετών που πήγαιναν στο σχολείο δούλευαν κατά μέσο όρο 31 ώ-

ρες την εβδομάδα, ενώ αυτά που δεν πήγαιναν 46 ώρες. Και στις δύο περιπτώσεις, ο εβδομαδιαίος χρόνος εργασίας ξεπερνούσε το νόμιμο όριο των 24 ωρών, που ίσχυε στη χώρα.

Στο Περού, 55% των εργαζόμενων παιδιών ηλικίας 6 ως 17 ετών δουλεύουν κατά μέσο όρο 36 ώρες τη βδομάδα. Όμως, ένα 5% που δεν πηγαίνει στο σχολείο εργάζεται μέχρι και 55 ώρες, σύμφωνα με στοιχεία του Εθνικού Ινστιτούτου Στατιστικής του Περού. Το ποσοστό αυτό αμφισβητείται, καθώς είναι γνωστό πως στα χρυσορυχεία στα νοτιοανατολικά της χώρας χρησιμοποιούνται παιδιά που δουλεύουν 12 με 16 ώρες τη μέρα, κάτω από συνθήκες δουλειάς. Επίσης, στη συγκεκριμένη περιοχή, στη μέση ζούγκλας, 1.638 χιλιόμετρα από την πρωτεύουσα Λίμα, 55.000 παιδιά έχουν προσληφθεί από γυναίκες "στρατολόγους" και μεταφερθεί σε άλλες περιοχές. Στην πραγματικότητα, αναγκάζονται να δουλέψουν στα ορυχεία για να επιβιώσουν τα ίδια και οι οικογένειές τους. Υπολογίζεται ότι το 20% των εργαζόμενων παιδιών στα ορυχεία συμβάλλουν σημαντικά στα έσοδα των οικογενειών τους. Το Εθνικό Ινστιτούτο Οικονομικής Πρόνοιας υπολογίζει πως 11.000 παιδιά 6 ως 11 ετών είναι στην πραγματικότητα η "κε-

φαλή" της οικογένειας, δηλαδή το οικογενειακό εισόδημα και η επιβίωση των μελών εξαρτάται απ' αυτά.

Ο δεκαπεντάχρονος Luis Chanduvi είναι ένα απ' αυτά τα παιδιά. Αφησε το σχολείο πριν από δύο χρόνια, όταν έκλεισε το εργοστάσιο όπου δούλευε ο πατέρας του. Ο Luis τώρα φορτώνει και ξεφορτώνει φορτία στα λεωφορεία που εκτελούν τη διαδρομή ανάμεσα στη Λίμα και τα κοντινά οροπέδια. Δουλεύει 12 ώρες τη μέρα, και τις Κυριακές και αργίες, και βγάζει περίπου πέντε δολάρια τη μέρα. "Είμαι αυτός που συντηρεί την οικογένεια, γιατί ο πατέρας μου είναι άνεργος εδώ και πάνω από ένα χρόνο και απλά κάνει κανένα μεροκάματο από εδώ κι από εκεί" εξηγεί ο ίδιος. Τα τρία μικρότερα αδέρφια του πουλάνε σοκολάτες στα μέσα μαζικής μεταφοράς. Τις προμηθεύονται από ένα εργοστάσιο που

τους δίνει προμήθεια για ο,τι πουλάνε. Μόνο το μικρότερο απ' αυτά πηγαίνει ακόμα στο σχολείο. "Τι θα κάνω στο μέλλον; Θα δουλεύω, φαντάζομαι, για να μη σκοτώνεται η μάνα μου να πλένει τα ρούχα άλλων", λέει.

Παρά τις βαρείες δουλειές που κάνουν, οι αμοιβές των παιδιών είναι πολύ χαμηλές. Υπολογίζεται πως το 70% πληρώνονται με λιγότερα από το βασικό μισθό που ισχύει στη χώρα τους. Στη Βραζιλία, 90.6% των παιδιών ηλικίας 10 ως 14 ετών που εργάζονται αμείβονται με λιγότερα από το βασικό. Παρόμοια είναι η κατάσταση στην Κολομβία και το Εκουαδόρ.

Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας εκφράζει φόβους για την υγεία των εργαζόμενων παιδιών και υπογραμμίζει ότι οι κανονισμοί καταλληλότητας και ασφάλειας για τους ενήλικους εργαζόμενους δεν ισχύουν απαραίτητα και για τα παιδιά, καθώς βρίσκονται ακό-

μη στο στάδιο της ανάπτυξης. Για παράδειγμα, ιατρική έρευνα του Π.Ο.Υ. έδειξε μεγαλύτερο ποσοστό δηλητηριάσεων από υδράργυρο στα παιδιά που δουλεύουν στα χρυσορυχεία, απ' ότι στους ενήλικους. Σε άλλη περίπτωση, βρέθηκε μεγαλύτερη συσπείρωση μολύβδου στα πνευμόνια παιδιών που δουλεύουν στην παρασκευή τούβλων και πλακακιών. Επίσης, αυτά που εργάζονται σε γεωργικές δουλειές παρουσιάζουν στο αίμα τους μεγάλη συσπείρωση χημικών ουσιών, ενώ έχουν αναφερθεί περιπτώσεις δηλητηρίασης παιδιών που δουλεύουν λούστροι. Ο Π.Ο.Υ. εκτιμά πως η παρασκευή τούβλων και η συλλογή σκουπιδιών είναι δουλειές επικίνδυνες για την υγεία των παιδιών.

Πάντως, στις περισσότερες χώρες της Λατινικής Αμερικής, τα παιδιά μέχρι 12 χρονών θεωρούνται οι "καταλληλότεροι" εργάτες

Όχι στον Π.Ο.Ε.

Ο ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ Αφρικανικής Συνδικαλιστικής Ενότητας (ΟΑΤΥ) δήλωσε την περασμένη Πέμπτη ότι είναι αντίθετος στην περιλήψη εργασιακών αρμοδιοτήτων στον καταστατικό χάρτη του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, γιατί θα φέρει σε μειονεκτική θέση τις αναπτυσσόμενες χώρες. Σε συνέντευξη τύπου στην Άγκρα, ο γενικός γραμματέας του Οργανισμού Hassan Adebayo Sunmonu εξήγησε ότι μια τέτοια ενέργεια θα παραβίαζε τον "Κοινωνικό Όρο" του ΠΟΕ σε βάρος των πιο αδύνατων οικονομικά κρατών. Θα ελαχιστοποιούσε ακόμα τις πιθανότητες να δικαιωθεί μέσα από τους μηχανισμούς επίλυσης διαφορών του ΠΟΕ.

Ο "Κοινωνικός Όρος" είναι ένα σύνολο διεθνών συμβάσεων που εξασφαλίζουν κάποια βασικά εργασιακά δικαιώματα, όπως η απαγόρευση της παι-

δικής εργασίας και η εξασφάλιση ίσων αμοιβών για την ίδια εργασία.

Το ενδεχόμενο αυτό ήταν ένα από τα θέματα στη σύνοδο του ΠΟΕ στην Σιγκαπούρη, το 1996, αλλά η στάση του ΟΑΤΥ εμπόδισε τη λήψη σχετικής απόφασης. Σύμφωνα με το γενικό γραμματέα του ΟΑΤΥ, ο Διεθνής Οργανισμός Εργασίας (ΙΟ) αποτελεί το καλύτερο όργανο για τη διευθέτηση εργασιακών ζητημάτων, γιατί ο τρόπος αντιπροσώπευσης σ' αυτόν εξασφαλίζει την ισότητα των μελών του και τη λήψη συλλογικών αποφάσεων μετά από συμφωνία. Στον ΔΟΕ συμμετέχουν εκπρόσωποι των κυβερνήσεων, των εργοδοτών και των εργαζόμενων, ενώ στον ΠΟΕ μόνο των κυβερνήσεων. Επιπλέον, οι οικονομικά ισχυρότερες χώρες έχουν και ισχυρότερη εκπροσώπηση στον ΠΟΕ. Ο Sunmonu κατέληξε ότι ακόμα και η εφαρμογή των συμφωνιών του Κύκλου της Ουρουγουάης, από τις οποίες γεννήθηκε ο ΠΟΕ, αποκάλυψαν "μεγάλες ανισότητες στη διανομή των ωφελημάτων και των δαπανών".

Νέα σύλληψη του Οσμάν Μουράτ Ούλκε

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 28 ΓΕΝΑΡΗ ο Οσμάν Μουράτ Ούλκε παρουσιάστηκε στο στρατιωτικό δικαστήριο της Άγκυρας για να υπερασπιστεί τις θέσεις του απέναντι στην κατηγορία της "αποξένωσης του λαού από το στρατό". Καταδικάστηκε σε εξάμηνη φυλάκιση και οδηγήθηκε στις φυλακές Μαμάκ της Άγκυρας.

Ο Οσμάν δήλωσε στο δικαστήριο: "Η στρατιωτική θητεία είναι το τελευταίο σημείο όπου το κράτος έχει απεριόριστη εξουσία πάνω στους νέους. Μ' αυτήν το κράτος επιδιώκει να ολοκληρώσει τη διαδικασία της υποχρεωτικής κοινωνικοποίησης. Στα πλαίσια αυτού του θεσμού, ο άνθρωπος στερείται τις ανθρωπίνες ευαισθησίες και δικαιώματα. Του επιβάλλονται σωβινιστικές και πατριαρχικές αξίες που σχετίζονται με την πλήρη υποταγή, τον αυταρχισμό και το μίσος για τον 'άλλο'. Με το ρόλο του σ' αυτή τη διαδικασία κοινωνικοποίησης, η στρατιωτική θητεία είναι πραγματικά 'το σχολείο του έθνους'.

Το δικαίωμα για ζωή συνεπάγεται την ευθύνη να μη γίνεται κανείς αίτιος θανάτου. Ο φόνος είναι ο πιο προφανής τρόπος παραβίασης του δικαιώματος για ζωή. Μ' αυτό το σκεπτικό, η άρνηση στράτευσης δεν είναι μόνο δικαίωμα για μένα, αλλά και υποχρέωση."

Ο Οσμάν ρωτήθηκε για τα όσα συνέβησαν στο διάστημα μετά τη δίκη της 17 Νοέμβρη: πως μεταφέρθηκε στη μονάδα όπου έπρεπε να παρουσιαστεί στο Bilecik, αρνήθηκε να φορέσει στολή, κρατήθηκε σε απομόνωση, δικάστηκε για ανυπακοή στις 27 Δεκέμβρη και διατάχθηκε να επιστρέψει στη μονάδα του. Τελικά, καταδικάστηκε σε εξάμηνη φυλάκιση. Σύμφωνα με το νόμο, επειδή είχε ήδη περάσει πάνω από δύο μήνες στην απομόνωση, μπορούσε να αφεθεί ελεύθερος. Συνελήφθη, όμως και μεταφέρθηκε στις φυλακές Μαμάκ της Άγκυρας, γιατί εκκρεμεί και η δίκη για ανυπακοή, που είχε οριστεί για τις 30 Γενάρη, στο Εσκίσεχιρ. Η εξέλιξη αυτή ήταν αναμενόμενη, και γι' αυτό υπολογιζόταν πως η δίκη στο Εσκίσεχιρ θα έπαιρνε αναβολή, καθώς δεν θα ήταν δυνατό να παρουσιαστεί εκεί ο κρατούμενος Μουράτ. Την Τετάρτη, όμως, έγινε γνωστό ότι η δίκη θα ξεκινήσει κανονικά την Πέμπτη το μεσημέρι, απόντος του κατηγορούμενου.

Τη δίκη παρακολούθησαν περίπου 20 παρατηρητές και συμπαράστατες. Την επόμενη μέρα, μετά από πολώρη προσπάθεια, δύο δικηγόροι και εκπρόσωπος των αντιρρησιών συνειδήσης του Ιζμίρ επισκέφθηκαν τον Οσμάν στη φυλακή. Αργότερα, δόθηκε συνέντευξη τύπου στα γραφεία του Συνδέσμου για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, στην Άγκυρα, όπου οι ξένοι παρατηρητές έκφρασαν την αλληλεγγύη τους και αναφέρθηκαν επίσης στους τούρκους αρνητές στράτευσης που βρίσκονται στο εξωτερικό.

Πηγή: War Resisters' International

Ομολογίες για το φόνο του Μπίκο

ΑΙΣΘΗΣΗ έχει προκαλέσει στη Νότια Αφρική η είδηση ότι πρώην αστυνομικοί είναι διατεθειμένοι να ομολογήσουν το βασανισμό και τη δολοφονία του Στιβ Μπίκο, στην Επιτροπή για την Αλήθεια και τη Συμφιλίωση, που ερευνά τις σκοτεινές δραστηριότητες της αστυνομίας και των μυστικών υπηρεσιών κατά τη διάρκεια του aparthaϊντ.

Ο Μπίκο δεν ήταν, φυσικά, ο μόνος αγωνιστής ενάντια στο ρατσιστικό καθεστώς της Πρετόρια που δολοφονήθηκε στη φυλακή, η περίπτωση του, όμως, συγκέντρωσε τεράστια διεθνή δημοσιότητα και συντέλεσε στην απομόνωση και τελικά πτώση του aparthaϊντ. Εκείνη την εποχή, η κυβέρνηση του John Vorster έκανε μία αρκετά πετυχημένη εκστρατεία βελτίωσης της εικόνας της στο εξωτερικό. Η εξέγερση του Σοβέτο το 1976 είχε σταθεί εμπόδιο σ' αυτή την προσπάθεια, τον επόμενο χρόνο, όμως, είχε επανέλθει μια κάποια ηρεμία στο εσωτερικό, ενώ η οικονομία, βοηθούμενη από την άνοδο της τιμής του χρυσού, βρισκόταν σε πορεία ανάκαμψης. Ο θάνατος του Μπίκο το 1977 άλλαξε το σκηνικό. Χάρη στις προσπάθειες του φίλου του εκδότη εφημερίδας Donald Woods, ο βασανισμός και ο φόνος του έγιναν γνωστοί σε όλο τον κόσμο. Η δήλωση του τότε υπουργού δικαιοσύνης της Νότιας Αφρικής Jimmy Kruger πως "ο θάνατος του Μπίκο με αφήνει αδιάφορο" δεν κατάφερε παρά να μεγαλώσει τη διεθνή αγανάκτηση.

Η αντίδραση και στο εσωτερικό της χώρας από τη λευκή μεσαία τάξη ήταν έντονη, ενώ δεν μπορούσε πια κανείς να προσποιείται ότι δεν γίνονταν τέτοιες ωμές παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από τις αρχές. Η ιατρική επαγγελματική ένωση καταδίκασε το γιατρό που είχε κληθεί να περιθάλψει τον Μπίκο και δεν ανέφερε για το βασανισμό που είχε υποστεί ενώ ήταν κρατούμενος.

Την ίδια κατακραυγή αντιμετώπισε και ο ιατροδικαστής που δεν βρήκε ενοχοποιητικά στοιχεία για το

βασανισμό. Ο φόνος του Μπίκο έγινε σύμβολο της βαρβαρότητας του aparthaϊντ.

Η διεθνής κατακραυγή ήταν τόσο έντονη που ο τότε πρόεδρος της Γαλλίας Ζισκάρ Ντ' Εστέν αναγκάστηκε να ανακοινώσει τη συμμόρφωση της χώρας του στο διεθνές εμπάργκο όπλων κατά της Νότιας Αφρικής. Η Γαλλία ήταν ο τελευταίος προμηθευτής όπλων της Πρετόρια και αυτή της η απόφαση αποτέλεσε σοβαρό πλήγμα, ιδιαίτερα τη στιγμή που διεξήγαγε πόλεμο ενάντια στη Ναμίμπια και την Αγκόλα. Εκτιμάται πως η υποχώρηση τελικά της Νότιας Αφρικής οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στα προβλήματα που αντιμετώπιζε η αεροπορία της, καθώς είχε να αντιμετωπίσει αεροσκάφη νεότερης τεχνολογίας και δεν είχε τη δυνατότητα αντικατάστασης των απωλειών της.

Η πρόθεση των δολοφόνων αστυνομικών να καταθέσουν στην Επιτροπή, της οποίας προεδρεύει ο πρώην αρχιεπίσκοπος του Κέιπ Τάουν Ντέσμοντ Τούτου, είναι πολύ πιθανό πως θα δημιουργήσει μεγάλη ένταση στην κοινωνία της Νότιας Αφρικής, καθώς τα πρώην στελέχη της αστυνομίας και των μυστικών υπηρεσιών που καταθέτουν, αμνηστεύονται σε αντάλλαγμα. Το όλο πλαίσιο λειτουργίας της Επιτροπής ίσως να τεθεί υπό αμφισβήτηση, μπροστά στη λαϊκή απαίτηση να αποδοθεί δικαιοσύνη. Αλλάστε και η οικογένεια του Μπίκο είναι αντίθετη στην αμνηστευση και επιδιώκει να δικαστούν και καταδικαστούν οι δολοφόνοι του.

Άλλο ένα θέμα που θα ξαναβγεί στην επιφάνεια είναι ποιός επέτρεπε και ενθάρρυνε τέτοιου είδους συμπεριφορά από την αστυνομία. Πιθανό να κατηγορηθούν ο Kruger ή ίσως κι ο Vorster. Αυτοί βέβαια έχουν πεθάνει εδώ και καιρό, αλλά η αποκάλυψη ανάμειξης κορυφαίων πολιτικών παραγόντων του Εθνικού Κόμματος σε εγκλήματα ίσως να οδηγήσει στη δίωξη και άλλων μελών του που ζουν ακόμη, όπως ο πρώην πρόεδρος Μπόθα.

ΤΟ ΠΕΡΟΥΒΙΑΝΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΚΛΗΡΑΙΝΕΙ ΤΗ ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ...

ΤΥΡΑΣ ΑΜΑΡΟΥ: Επί ποδός πολέμου

Τις τελευταίες ημέρες, η περουβιανή κυβέρνηση έχει αυξήσει την στρατιωτική παρουσία έξω από την οικία του Ιάπωνα πρέσβη στη Λίμα, όπου οι μαχητές του MRTA, συνεχίζουν να κρατούν 72 όμηρους. Η ακόλουθη συνέντευξη δόθηκε από τον Isaac Velazco αντιπρόσωπο του MRTA για την Ευρώπη, στις 27 Γενάρη, στο αριστερό καθημερινό έντυπο "junge Welt" (Γερμανία). Τη συνέντευξη πήρε ο Michael Backmund.

Την Κυριακή ο MRTA απελευθέρωσε ακόμη ένα όμηρο. Λίγο πριν απ' αυτό ο πρόεδρος Αλμπέρτο Φουτζιμόρι δήλωσε πως θα "ξεριζώσει" τον MRTA και απείλησε πως δώσει τέλος στην πολιτική των διαπραγματεύσεων. Ποια ήταν η επίδραση αυτών των δηλώσεων στην κατάσταση που επικρατεί στην κατελλειμένη οικία;

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως θα σπάσει το ηθικό των ανθρώπων που βρίσκονται στα χέρια του MRTA. Η κυβέρνηση δηλώνει πως προτίθεται να λήξει την

κρίση με την επέμβαση του στρατού, χωρίς να υπάρχει καμία έγνοια για τις ζωές των ομήρων. Μια στρατιωτική επέμβαση θα τερμάτιζε το ενδεχόμενο πολιτικής λύσης των προβλημάτων του Περού. Ο θάνατος των μαχητών των Tyras Amaru θα κλιμάκωνε την σύγκρουση σ' όλη τη χώρα.

Αρκετοί φυλακισμένοι του MRTA έχουν υποτίθεται ήδη μεταφερθεί σε μια απομακρυσμένη φυλακή στα βουνά.

Η κατάσταση των πολιτικών κρατούμενων στο Περού έχει χειροτερέψει τις τελευταίες εβδομάδες. Η κυβέρνηση έχει ήδη απαγορεύσει τις επισκέψεις συγγενών. Οι πολιτικοί κρατούμενοι βρίσκονται τώρα σε μια κατάσταση παρατεταμένης απομόνωσης. Και σύμφωνα με πληροφορίες από ένα αξιωματικό του ναυτικού, τρεις φυλακισμένοι σύντροφοι μας στην ναυτική βάση του Callao κοντά στη Λίμα - Victor Polay Campos, Maria Lucero Cumpa Miranda, και Peter Cardenas Schult - βασανίζονται.

Η κυβέρνηση επέτρεψε βραδιά εξοπλισμένες μονάδες της αστυνομίας να παρελάσουν

μπροστά από την κατοικία του Ιάπωνα πρέσβη και να προσομοιώσουν μια υποθετική επίθεση. Πετάχτηκαν μάλιστα και πέτρες από την αστυνομία προς το σπίτι και ένα ελικόπτερο πέταξε από πάνω. Πως εκτιμάται αυτές τις συνεχείς επιδείξεις στρατιωτικής δύναμης;

Επιπρόσθετα, οι ξένοι ανταποκριτές τύπου έχουν απομακρυνθεί από την περιοχή. Όλα αυτά δείχνουν πως γίνονται σχέδια για μια στρατιωτική επέμβαση. Δεν αποτελεί σύμπτωση το γεγονός ότι η κυβέρνηση συναντήθηκε με τα εθνικά media και τους ξένους ανταποκριτές για να διαβιβάσει ξεκάθαρα περιορισμούς στα όσα μεταδίδονται.

Η κυβέρνηση του Περού ετοιμάζει τα πάντα έτσι ώστε η περίπτωση εφόδου στην κατοικία να διεκπεραιωθεί ατιμώρητα. Δεν θα υπάρξουν μάρτυρες να παραπονεθούν για την βαρβαρότητα τους.

Ο περουβιανός λαός υποστηρίζει ανοιχτά τον MRTA;

Όλες οι συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας στο Περού καταστέλλονται βίαια. Ο κόσμος ελ-

πίζει για αλλαγή. Όμως τα αριστερά κόμματα στο Περού κωλύονται. Πρέπει να ευθυγραμμισθούν με την κυβέρνηση προκειμένου να αποφύγουν πολιτικές διώξεις ή να τεθούν εκτός νόμου οι δραστηριότητες τους. Οι ομάδες ανθρωπίνων δικαιωμάτων που ήταν ενεργές στο Περού δεν μπορούν να λειτουργήσουν πια. Εδώ και χρόνια μένουν σιωπηλές απέναντι στα καθημερινά εγκλήματα της κυβέρνησης. Υπάρχει πολύς φόβος αλλά και πολλή ελπίδα. Η αντίσταση προκύπτει από την κοινωνική δυσανεμία. Και τα επαναστατικά κινήματα ξεκινούν όταν οι άνθρωποι υπόκεινται σε κρατική τρομοκρατία. Αν υπήρχε κοινωνική δικαιοσύνη στο Περού δεν θα υπήρχε η ανάγκη για αντάρτικο κίνημα.

Τι ζητάει ο MRTA από την διεθνή κοινότητα και συγκεκριμένα από τη Γερμανία;

Ζητάμε από την διεθνή κοινότητα και από την Γερμανία να μιλήσει υπέρ μιας πολιτικής λύσης στην κρίση και να διακηρύξουν πως καμία από τις ειδικές δυνάμεις τους δεν θα σταλεί στο Περού. Παρά το γεγονός ότι γνωρίζουν την κατάσταση στο Περού, τόσο η διεθνής κοινότητα όσο και ο IMF, δεν έχουν αλλάξει την στάση τους απέναντι στο Περού. Κατά την διάρκεια της πρώτης εβδομάδας πολιορκίας όταν ο Φουτζιμόρι αρνήθηκε να αποκλείσει την χρήση βίας και όταν είπε ότι η κυβέρνηση πρέπει να αποφασίσει αν θα χρησιμοποιήσει μόνο περουβιανά στρατεύματα ή να χρησιμοποιήσει και Αμερικανικά, Ισραηλινά ή ακόμη και γερ-

μανικές δυνάμεις. Η γερμανική κυβέρνηση δεν έκανε κανένα σχόλιο επί του θέματος. Δεν δηλώθηκε ποτέ αν γερμανικές ειδικές δυνάμεις ήταν έτοιμες και περίμεναν στο Περού ή όχι. Η Γερμανία θα πρέπει να ζητήσει από το Φουτζιμόρι να ξεκαθαρίσει τις προθέσεις του.

Η κατάσταση φαίνεται να είναι σταθερή. Ο Φουτζιμόρι αρνείται να απελευθερώσει του πολιτικούς κρατούμενους όπως και πριν. Τι συμβισμούς είναι διατεθειμένος να κάνει ο MRTA;

Η κυβέρνηση φαίνεται να είναι λιγότερο διατεθειμένη να ψάξει πολιτική λύση και περισσότερο διατεθειμένη να χρησιμοποιήσει μια στρατιωτική επιλογή. Δεν θα δεχτούμε ποτέ υποτιθέμενες βελτιώσεις των συνθηκών στις φυλακές. Δεν θα ανεχτούμε πλέον οι πολιτικοί κρατούμενοι στο Περού να βασανίζονται κάτω από τις πιο φονερές συνθήκες. Η αποκλειστική μας απαίτηση παραμένει να απελευθερωθούν οι φυλακισμένοι.

Αν δεν υπάρξει πολιτική λύση στην κρίση και ο Περουβιανός στρατός ή άλλες ειδικές δυνάμεις εισβάλλουν στην κατοικία του Ιάπωνα πρέσβη, πως θα αντιδράσει ο MRTA;

Θέλουμε πολιτική λύση. Αν γίνει εφόδος στην κατοικία του Ιάπωνα πρέσβη. Η κατάσταση σε όλο το Περού θα ενταθεί και θα γίνει πολύ χειρότερη. Σε όλο το Περού οπλισμένοι κομάντος του MRTA είναι έτοιμοι να επιτεθούν σε οικονομικούς και πολιτικούς στόχους...

Βραζιλία: οι ακτήμονες στην αντεπίθεση...

ΣΕ ΝΕΟ ΚΥΚΛΟ ΕΝΤΑΣΗΣ έχει μπει η υπόθεση της καθυστερούμενης αγροτικής μεταρρύθμισης στη Βραζιλία, με νέες καταλήψεις γης και δολοφονίες αγροτών. Στο Pontal de Paranapanema, 600 χιλιόμετρα από το Σάο Πάουλο, έχουν γίνει πέντε ακόμη καταλήψεις αγροτικών εκτάσεων, ενώ στο βορρά δύο αγρότες δολοφονήθηκαν πρόσφατα.

Ο τρόπος προώθησης της αγροτικής μεταρρύθμισης είναι, σύμφωνα με αναλυτές, ο λόγος αυτής της όξυνσης. Μέσα στο 1996, η κυβέρνηση προχώρησε στην ψήφιση νέων νόμων σχετικά με μια παριορισμένη αναδιανομή γης, σε μια περίοδο όπου το Κίνημα Ακτήμονων Εργατών (MST) είχε αρχίσει να αποκτά μεγάλη υποστήριξη, ακόμα και στα αστικά κέντρα.

Η περιοχή Paranapanema, όπου έγιναν οι νέες καταλήψεις, χαρακτηρίζεται από έντονες κοινωνικές αντιθέσεις. Η ένταση ανέβηκε πριν από δύο χρόνια, όταν το MST αύξησε τη δραστηριότητά του και κινητοποίησε 4.000 αγροτικές οικογένειες. Στις πρόσφατες καταλήψεις συμμετέχουν 1.300 οικογένειες. Ο τοπικός ηγέτης του MST, Jose Rainha Junior, δήλωσε πως αυτές έγιναν σε απάντηση στην οργάνωση "παραστρατιωτικών ομάδων" από μεγαλοιδιοκτήτες της περιοχής, οι οποίοι χρησιμοποιούν ένοπλους για να τρομοκρατήσουν το κίνημα των ακτήμονων. Ο Rainha είπε ότι η αστυνομία πρέπει να φροντίσει να αφοπλιστούν αυτοί οι ένοπλοι που είναι πρώην αστυνομικοί.

Οι δύο αγρότες δολοφονήθηκαν στο El Dorado de Cajas της πολιτείας Para, όπου πέρυσι τον Απρίλη δυνάμεις της αστυνομίας επιτέθηκαν σε πλήθος ακτημόνων χωρικών που διαδήλωναν κλείνοντας την κυκλοφορία σε αυτοκινητόδρομο, σκοτώνοντας 19 απ' αυτούς. Το γεγονός προκάλεσε μεγάλη κοινωνική αναταραχή, καθώς ένα τηλεοπτικό συνεργείο κινηματογράφησε την απρόκλητη και αιφνιδιαστική επίθεση, και αύξησε τις πιέσεις για αγροτική μεταρρύθμιση.

Στην πολιτεία Para είναι συχνές οι δολοφονικές επιθέσεις ενάντια σε συνδικαλιστές, δικηγόρους, πολιτικούς ή ιερείς που υποστηρίζουν τους αγρότες, αν και η συμμετοχή της αστυνο-

μίας σε τέτοιες ενέργειες έχει περιοριστεί σημαντικά, σύμφωνα με τον Jose Pedro Stedile, οικονομολόγο και κύριο θεωρητικό του MST. Υπογραμίζει, όμως, ότι τα βήματα που έχει κάνει η κυβέρνηση Cardoso σχετικά με το αγροτικό ζήτημα είναι ανεπαρκή για να λύσουν τα προβλήματα των ακτημόνων. Το MST χρησιμοποιεί την τακτική της κατάληψης αναξιοποίητων εκτάσεων και κυβερνητικών κτιρίων, κυρίως του Εθνικού Ινστιτούτου Αποικισμού και Αγροτικής Μεταρρύθμισης, που χαράζει την κυβερνητική πολιτική σ' αυτό το θέμα, για να πιέσει για τη λήψη μέτρων.

Από την άλλη πλευρά, ο υπουργός Αγροτικής Πολιτικής Raul Jungman, πρώην κομμουνιστής, πιστεύει ότι οι ενέργειες του MST βλάπτουν την υπόθεση της αγροτικής μετρρύθμισης και πως η ανοιχτή αντιπαράθεση με τους μεγαλοκτηματίες είναι άσκοπη και αντίθετη με τους στόχους του κινήματος των ακτημόνων. Ο Jungman διέκοψε το διάλογο με το MST στις αρχές του χρόνου και δηλώνει τώρα πως "είναι αδύνατο να διαπραγματευτεί κανείς με αυτούς που εισβάλλουν" σε ιδιωτικές περιουσίες και εγκαταστάσεις.

Ο Cardoso έχει χαρακτηρίσει τους μεγαλοκτηματίες ως "χάρτινες τίγρεις", που δεν καλλιεργούν τη γη και τη χρησιμοποιούν μόνο σαν πηγή κοινωνικής ισχύος. Ο χαρακτηρισμός αυτός βασίζεται στη σχετική ευκολία με την οποία πέρασε ένα νομοσχέδιο που προβλέπει τη βαριά φορολόγηση στις μεγάλες μη παραγωγικές ιδιοκτησίες, με στόχο να τους πιέσει να αξιοποιήσουν τη γη τους ή να την εγκαταλείψουν, καθώς και άλλο νομοσχέδιο για την απαλλοτρίωση αγροτικών εκτάσεων. Με κύρια εργαλεία αυτούς τους δύο νόμους, η κυβέρνηση Cardoso πιστεύει πως θα πετύχει το στόχο της διανομής γης σε 280.000 οικογένειες, μέχρι το 1998, που τελειώνει η θητεία της.

Το MST αμφισβητεί την αποτελεσματικότητα του μέτρου της φορολόγησης της μεγάλης ιδιοκτησίας, αφού οι αρμόδιες υπηρεσίες δε δείχνουν πρόθυμες να το εισπράξουν και επιμένει στην πίεση μέσω των καταλήψεων για πιο αποφασιστικά μέτρα.

Ο δήμος του Αμβούργου κατά άστεγων

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ του Αμβούργου, στη Γερμανία, έθεσε την περασμένη βδομάδα σε εφαρμογή μια πρωτότυπη ιδέα. Κόλλησε στους σταθμούς του μετρό αφίσες που γράφουν ότι "Κανένας δεν είναι υποχρεωμένος να ζητιανεύει δημόσια για χρήματα στο Αμβούργο". Η αφίσα δίνει ακόμη συμβουλές στους επιβάτες για το πώς να αντιμετωπίσουν τυχόν άστεγους που θα τους πλησιάσουν για χρήματα, αναφέροντας τις δυναμότητες που έχει ένας άστεγος, κατά τη γνώμη της υπηρεσίας. Η ιδέα ανήκει σε ένα βουλευτή και υιοθετήθηκε πρόθυμα από το γραφείο που κατηγορεί τους άστεγους ότι "ζητιανεύουν επιθετικά" και χωρίς λόγο. Η υπηρεσία συγκοινωνιών του Αμβούργου υποστήριξε επίσης την αξιέπαινη πρωτοβουλία. Εκπρόσωπός της δήλωσε ότι αυτή η αφίσα θα αποτρέψει την επαίεα στους δημόσιους χώρους, αφού δίνει στους επιβάτες επιχειρήματα για να αρνηθούν τη βοήθειά τους. Άλλος εκπρόσωπος, του αυτοαποκαλούμενου "Συμβουλίου Πρεσβυτέρων του Αμβούργου" πρόσθεσε πως "αυτή η συνεχής επαίεα είναι μεγάλη ενόχληση" και ανέφερε τη γνωστή παγκοσμίως ιστορία για τον ζητιάνο που ξέρεται που ζητιανεύει στον υπόγειο και μετά γυρίζει στο ζεστό και άνετο σπίτι του, που φυσικά βρίσκεται σε μία από τις πιο ακριβές συνοικίες της πόλης.

Πιο ευαίσθητοι κάτοικοι του Αμβούργου λένε ότι η συγκεκριμένη αφίσα δεν κάνει τίποτε άλλο από το να κατηγορεί τους φτωχούς για τη φτώχεια τους και αντιπνέουν πως αν όλοι δικαιούνται επιδόματα τα ζητήσουν, τότε ο δήμος θα χρεοκοπήσει, και ακόμα πως τα επιδόματα αυτά δεν τους εξασφαλίζουν τη διαβίωση. Το επίδομα για τους άστεγους είναι 513 μάρκα το μήνα. Θα πρέπει ακόμη να υπολογιστεί ότι το κόστος διατροφής ενός άστεγου είναι μεγαλύτερο, γιατί δεν έχει τη δυνατότητα να μαγειρεύει ή να διατηρήσει τρόφιμα.

Μ' ατή την ενέργεια, ο δήμος του Αμβούργου καταφέρνει να "καταπολεμήσει" τη φτώχεια, καταπολεμώντας τους φτωχούς.

Σημειώσεις για τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό

Ο εθνικισμός και οι διακρατικές και διεθνείς συγκρούσεις ή συμμαχίες καθορίζονται -ίσως όχι ολοκληρωτικά- από τις επιλογές των κρατών και των αρχουσών τάξεών τους. Χαρακτηριστικά είναι τα παραδείγματα της ίδιας της Ελλάδας και της Τουρκίας, που δέκα μόλις χρόνια μετά τη Μικρασιατική Εκστρατεία ανακηρύχτηκαν σύμμαχοι. Η ελληνική αστική τάξη υποστήριξε την προσέγγιση. Μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ο "κομμουνιστικός κίνδυνος" συνενώνει και ταυτίζει πρόσκαιρα τα συμφέροντα των δύο κρατών. Η επιθυμία όμως του καθενός να παίξει το δικό του ιδιαίτερο ρόλο στην περιοχή, οι σχέσεις με τους Άραβες και τους ενεργειακούς δρόμους της Μέσης Ανατολής, όπως επίσης και η αναβίωση των εθνικών πόθων και ιδεολογημάτων ("ένωση", "διπλή ένωση", ξεκλήρισμα ελλ. μειονότητας) οδήγησαν στη σύγκρουση. Είναι χαρακτηριστικό πως, κατά την περίοδο αυτή, περισσότερο "πατριωτικός" είναι ο χαρακτήρας των αιτημάτων των προοδευτικών αστικών και των αριστερών δυνάμεων στις δύο χώρες, κατηγορώντας τα αντίστοιχα καθεστώτα για υποχωρητισμό στα σχέδια της Μεγάλης Βρετανίας αρχικά και των ΗΠΑ αργότερα.

Στην Τουρκία η αριστερά, εμποτισμένη από τον κεμαλισμό, αντιμετωπίζει απολύτως εθνικιστικά το ζήτημα της Κύπρου. Το ίδιο και ο χώρος του κέντρου στην Ελλάδα τη δεκαετία του '60, ενώ σταδιακά η ελληνική και ελληνοκυπριακή αριστερά θα διαφοροποιηθούν υποστηρίζοντας την ανεξαρτησία του νησιού. Υπάρχουν κάποιες επαφές ανάμεσα στην τουρκική και ελληνική αριστερά αλλά όχι ακόμα κοινές θέσεις ή συντονισμένες κινήσεις απέναντι στο ζήτημα του ανταγωνισμού.

Η πτώση της δικτατορίας και η τουρκική εισβολή στην Κύπρο το '74 θα δώσουν το έναυσμα για μια ταχεία "ωρίμανση" του ελληνικού πολιτικού συστήματος και θα επιταχύνουν την πορεία ένταξης της χώρας στο μοντέλο του δυτικοευρωπαϊκού καπιταλισμού. Σε σχέση με τις ελληνοτουρκικές διαφορές, και καθώς η αντιπαράθεση οξύνεται, στην ελληνική κοινωνία παγιώνεται η πεποίθηση του "εξ ανατολών κινδύνου". Ταυτόχρονα η εμπιστοσύνη στις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ κλονίζεται. Αυτό οφείλεται εκτός των άλλων και στην ανάπτυξη μιας νέας δυναμικής στην ελληνική κοινωνία, με κύριες αιχμές της από την μία πλευρά τον αντιαμερικανισμό, τον αντιιμπεριαλισμό, την υποστήριξη των εθνικοαπελευθερωτικών κινήσεων και από την άλλη την εντονότερη προβολή του αιτήματος για μια ανεξάρτητη πατριωτική πολιτική στα "εθνικά ζητήματα".

Η δυναμική αυτή, ιδίως τα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια, είναι τόσο ισχυρή ώστε δεν αφήνει ανεπηρέαστη ούτε την πολιτική των κυβερνήσεων Καραμανλή, ενώ πολύ περισσότερο ενσωματώνεται στη ρητορική του Α. Παπανδρέου με τα ανοίγματα στο ανατολικό μπλοκ και τους αδέσμευτους.

Με μεγαλύτερη ένταση και επιμονή αυτή η δυναμική εκφράστηκε από την αριστερά, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η στάση των διαφόρων φορέων της υπήρξε ενιαία. Έτσι ενώ οι κυρίαρχες δυνάμεις της απλώς επαναδιατυ-

πώνουν την πολιτική τους στα "εθνικά" ζητήματα, κάνουν την εμφάνισή τους και τάσεις που αμφισβητούν την αριστεροπατριωτική λογική. Αυτές προχωρούν ένα βήμα περισσότερο στη διατύπωση ενός συνεπέστερου διεθνιστικού λόγου, χωρίς ωστόσο να αποφεύγουν τις απλουστεύσεις και τα αδιέξοδα. Στην κριτική τους ανάλυση παρουσιάζεται συχνά ως βασικός υπεύθυνος του προβλήματος το ελληνικό κράτος και η πολιτική της ελληνικής αστικής τάξης, ενώ παραγνωρίζονται οι ευθύνες της τουρκικής πλευράς και η σύνθετη διάσταση του ανταγωνισμού. Η κοινωνική απήχηση αυτής της ανάλυσης παρέμεινε σταθερά περιορισμένη και αδύναμη. Την ίδια περίοδο στην Τουρκία οι μεταβολές θα είναι ελάχιστες. Η τουρκική αριστερά θα μείνει εγκλωβισμένη μέχρι το πραξικόπημα του 1980 σε κεμαλικές λογικές. Διαφορετικές προσεγγίσεις θα αρχίσουν μετά την ήττα του κινήματος, στα πλαίσια μιας ευρύτερης αυτοκριτικής που έγινε και συνεχίζει να γίνεται από τους τούρκους αγωνιστές. Εδώ θα πρέπει να τονίσουμε και το σημαντικό ρόλο που έπαιξε η εμφάνιση και ανάπτυξη του κουρδικού κινήματος, που ανέτρεψε πολλές από τις κατεστημένες αντιλήψεις όχι μόνο της αριστεράς αλλά και ολόκληρης της κοινωνίας της Τουρκίας.

Στην Ελλάδα προβάλλεται σήμερα το ζήτημα του τουρκικού επεκτατισμού είτε με τη μορφή άμεσων διεκδικήσεων (π.χ. νησιά, Δυτ. Θράκη) είτε με τη μορφή της "περικύκλωσης" και απομόνωσης (σενάρια για μουσουλμανικά τόξα, συμμαχία με Αλβανία, Πρώην Γιουγκοσλαβική Μακεδονία κλπ.)

Η ανακύκλωση του εθνικισμού δεν έχει ως φορέα πάντα το επίσημο κράτος. Συχνά το ρόλο αυτό παίζουν κομμάτια του πολιτικού και επιχειρηματικού κόσμου, ενώ η αποδοχή του από τμήματα της κοινωνίας δημιουργεί πολλές φορές προβλήματα στις επιλογές των κυβερνήσεων και των καπιταλιστών που κινούνται περισσότερο "ευέλκτα" και κοσμοπολίτικα από τους υπηκόους τους. Αυτό σημαίνει πως οι εθνικιστικές τάσεις δεν είναι κατ' ανάγκη σταθερά και μόνιμα επιλογές των κυβερνήσεων ακόμα κι αν οι ίδιοι είναι αυτοί που τους εξέθρεψαν. Το φαινόμενο του εθνικισμού είναι ιδιαίτερα σύνθετο. Ο αντίλογος σ' αυτό δεν μπορεί να ταυτίζεται με ένα ξερό αντιεθνικιστικό κήρυγμα, κάτι που ήδη κάνουν οι νεοφιλελεύθεροι διανοούμενοι και τ' αφεντικά τους. Αλλά οφείλει να αντιπαρτιθεται στις καθεστωτικές επιλογές, να είναι συνολικά ανατρεπτικός.

Στην Τουρκία το ενδιαφέρον του απλού πολίτη είναι αισθητά μικρότερο λόγω και των έντονων εσωτερικών προβλημάτων (οικονομική κρίση, Κουρδικό, θρησκευτικές συγκρούσεις, μόνιμη κοινωνική και πολιτική αναταραχή). Χρησιμοποιείται όμως ως ιδεολογικό όπλο στα χέρια των εξουσιαστών και υπερτονίζεται σε περιόδους μεγάλων εσωτερικών κρίσεων, ενώ ταυτόχρονα γαλουχεί το λαό με την εικόνα ενός μισητού εχθρού που -κατά την αντίστροφη εικόνα με την Ελλάδα- συνωμοτεί συνεχώς εναντίον του έθνους σε συνεργασία με άλλους αντιπάλους (PKK, Συρία, Ιράν κλπ.). Στην Τουρκία το τμήμα της αστικής τάξης που στρέφεται προς την Ευρώπη και υποστηρίζει τον εκσυγχρονισμό φαίνεται πως δεν είναι ακόμη αρκετά ισχυρό για να απαλλάξει τις κρατικές επιλογές από στρατιωτικές λογικές. Ταυτό-

χρονα ο ελληνοτουρκικός οικονομικο-πολιτικός ανταγωνισμός στα Βαλκάνια και την ευρύτερη περιοχή της ανατολικής Μεσογείου ευνοεί ενίοτε την προβολή της Τουρκίας ως μικρής στρατιωτικής υπερδύναμης.

Τα οικονομικά συμφέροντα εξάλλου που συνδέονται με τη στρατιωτική βιομηχανία παραμένουν ισχυρά και σύνθετα καθώς, σταδιακά, στις επενδύσεις στην πολεμική οικονομία, ιδιωτικά κεφάλαια -ντόπια αλλά και ξένα- εκτοπίζουν την κρατική παρουσία.

Στην Ελλάδα, όπως είπαμε και προηγουμένως, είναι προφανές εδώ και χρόνια πως το μεγαλύτερο τμήμα του κεφαλαίου απευχεται μια στρατιωτική αναμέτρηση με την Τουρκία και μεταθέτει το πεδίο σύγκρουσης στον οικονομικό ανταγωνισμό. Ταυτόχρονα βλέπει ευνοϊκά μια ρύθμιση των διαφορών, θεωρώντας πως υπό συνθήκες σταθερότητας έχει περισσότερα πλεονεκτήματα ή ότι η οικονομική συνεργασία ανάμεσα στις δύο όχθες του Αιγαίου έχει πολλά να προσφέρει. Γενικά δηλαδή εξυπηρετείται από την -κάποιοι τύπου- ένταξη της Τουρκίας στο ευρωπαϊκό σύστημα. Φυσικά υπάρχουν οικονομικοί τομείς (π.χ. κλωστοϋφαντουργία, γεωργία) όπου παράγοντές τους βλέπουν τα συμφέροντά τους να θίγονται από τη συνεργασία Τουρκίας - Ευρωπαϊκής Ένωσης και τις προσπάθειες της Τουρκίας για ένταξη και επιδιώκουν την αποτροπή μιας τέτοιας εξέλιξης.

Στον πολιτικό χώρο ο εθνικοπατριωτισμός, όπως εκφράστηκε από τη μεταπολίτευση και μετά, αμφισβητείται πλέον ανοιχτά από ισχυρές δυνάμεις των δύο μεγάλων κομμάτων. Η εξέλιξη αυτή που συσχετίζεται απ' τους φορείς της με την προσπάθεια για εκσυγχρονισμό του πολιτικού συστήματος δεν συμβαίνει χωρίς τριβές κι αντιφάσεις. Οι αντιθέσεις που δημιουργεί η εγκατάλειψη των δογμάτων της μεταπολίτευσης στο εσωτερικό τόσο του ΠΑΣΟΚ όσο και της Νέας Δημοκρατίας, επιτρέπουν σε νέες πολιτικές δυνάμεις (ΠΟΛ.ΑΝ., ΔΗ.Κ.Κ.), που επιχειρούν να καλύψουν το κενό, να επωφεληθούν. Φαίνεται όμως πως ούτε συναντούν μεγάλη υποστήριξη, ούτε προωθούνται από τους καπιταλιστές της χώρας. Η συνεχιζόμενη πάντως ένταση ανάμεσα στις δύο χώρες δεν ευνοεί μια ολοκληρωμένη αλλαγή στη συμπεριφορά των κυρίαρχων πολιτικών δυνάμεων, γεγονός που μπορεί να έχει σημαντικές επιπτώσεις στα σχέδια του ελληνικού καπιταλισμού.

Η αριστερά πολύ γρήγορα σχηματοποίησε το διεθνισμό, περιορίζοντας το νόημά του σε ό,τι έχει σχέση με την προοπτική εξουσίας και ιδιαίτερα όταν αυτή αφορούσε στις νέες εθνικές ολοκληρώσεις. Μετά την οκτωβριανή επανάσταση και τον εκφυλισμό της, οι έννοιες διεθνισμός, αλληλεγγύη κλπ αλλοιώθηκαν πλήρως προκειμένου να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα του υποτιθέμενου επαναστατικού μπλοκ των "σοσιαλιστικών" κρατών.

Η ίδια αφαιρετική προσέγγιση διέπει το σύνολο των αναλύσεων της αριστεράς που διαπνέονται από ένα ρητορικό αντιιμπεριαλισμό, αντιαμερικανισμό. Η θεωρία των δύο κόσμων περιορίζει τις δυνατότητες ανάλυσης του ελληνικού καπιταλισμού, όπως κι άλλων ζητημάτων που τα θεωρούσε επιμέρους μπροστά στην υποτιθέμενη παγκόσμια σύγκρουση των δύο μπλοκ. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να αναλύεται ο ελληνικός καπιταλισμός σαν φαινόμενο μιας περίπου τρι-

τοκοσμικής χώρας, να θεωρείται η εξάρτηση από τη Δύση ως το βασικό πρόβλημα στην "πρόοδο κι ανάπτυξη της χώρας" και να προβάλλεται η διαταξική έννοια του "πατριώτη κι αντιιμπεριαλιστή λαού".

Τα τελευταία χρόνια ένας ευρύτερος πολιτικός χώρος (από αντιιμπεριαλιστές μέχρι αντιεξουσιαστές), εξαιτίας και της ανάγκης πολιτικής υποστήριξης των αντιρρησιών που διώχθηκαν (ολικών αρνητών στράτευσης ή διεκδικητών της εναλλακτικής θητείας), προσπάθησε να απαντήσει στις ελληνοτουρκικές διαφορές, μιλώντας για διαφορές ανάμεσα σε κράτη, τις αστικές τάξεις τους ή απλώς τους στρατιωτικοπολιτικούς κύκλους των δύο χωρών. Μεταφέροντας κατά κάποιο τρόπο την κατηγορία για τον υπεύθυνο της έντασης από τις μακρινές ΗΠΑ στις εθνικιστικές πολιτικές των δύο κρατών. Πάντως για πολιτικούς λόγους, όχι πάντα άσχετους με τη φύση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, οι αντιλήψεις αυτές δεν συνάντησαν ευρύτερη κοινωνική υποστήριξη.

Το ερώτημα που πάντα τίθεται στην Ελλάδα σε όσους αρνούνται την καθεστωτική εκδοχή για την ελληνοτουρκική διαμάχη είναι "τι θα γίνει σε περίπτωση πολέμου;". Η απάντηση, οι πολιτικές θεωρίες και αναλύσεις που διατυπώθηκαν μέχρι σήμερα, ουδέποτε κρίθηκαν ικανοποιητικές από μια ευρύτερη κοινωνική πλειοψηφία. Είναι αλήθεια πως η δυνατότητα πραγματικής πολεμικής σύγκρουσης ανάμεσα στα δύο κράτη δεν είναι τόσο πιθανή λόγω της εξάρτησης των καθεστώτων τους από ξένους οργανισμούς και βασικά από τις ΗΠΑ. Όμως, η εισβολή και παραμονή του τουρκικού στρατού στην Κύπρο, το μεταβαλλόμενο γεωπολιτικό σκηνικό στην περιοχή τα τελευταία χρόνια, ο ρόλος και οι θέσεις του στρατιωτικοπολιτικού κατεστημένου στην Τουρκία και ακόμα οι συνεχιζόμενοι εξοπλισμοί και η συγκέντρωση τόσων όπλων στο Αιγαίο δημιουργούν πραγματικά συνθήκες επικίνδυνες για κάποιου είδους επεισόδιο ή ακόμα και για περιορισμένη σύρραξη. Είναι όμως αδύνατο να απαντήσει κανείς ικανοποιητικά, αν περιμένει να το κάνει ενώ έχουν δρομολογηθεί οι εξελίξεις. Κάθε είδους επιδείνωση της ελληνοτουρκικής έντασης, αλλά και η συνέχισή της, μπορεί να σημάνει την ήττα για τις κοινωνίες των δύο χωρών και για τα οράματα απελευθέρωσής τους. Οι απαντήσεις πρέπει λοιπόν να σκιαγραφηθούν από τώρα. Δεν αρκεί όμως να διακηρύξεις πως δε θα συμμετέχεις ποτέ σε έναν πόλεμο ανάμεσα στα δύο κράτη. Πρέπει η διακήρυξή σου να έχει και πρακτικά αποτελέσματα. Αφού κατανοήσεις το πρόβλημα, τις αιτίες και τις εκφάνσεις του, οφείλεις να περιγράψεις καθημερινά τους όρους της ανατροπής του. Με τις ιδέες και τη δράση σου, με επιμονή και πάθος, με εμμονή όχι στις πολιτικές απόψεις και τα δόγματα αλλά στην υπόθεση της συνεργασίας των κοινωνικών δυνάμεων, της κοινωνικής απελευθέρωσης, να πολεμάς.

Από το ομότιπλο κείμενο της αξιόλογης έκδοσης **ΠΟΛΕΜΟΣ & ΕΙΡΗΝΗ Α.Ε. (Οψεις της ελληνοτουρκικής διαμάχης)**, μια πρόσφατη έκδοση για τις κινούμενες πόλεις. Το κεφάλαιο που αναδημοσιεύουμε έχει τίτλο "Ανανακλάσεις στο εσωτερικό των δύο χωρών". Για επικοινωνία με τις Κινούμενες Πόλεις: Τ.Θ. 50473, Τ.Κ. 54013

